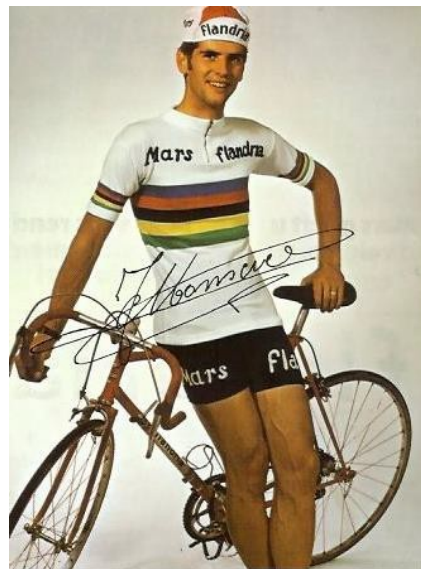

Het palmares van Jempi Monseré

Het palmares, de strijd in en rond de wedstrijden

De ontgoochelingen, de successen

Alle liefde en leed

Tekst en zoektocht: Freddy Debels

Bron: tekst uit eigen verzameling (knipsels uit jarenlange verzameling bij alle mogelijk dag- en weekbladen) en foto's: eigen gegevens, uit eigen jarenlange verzameling als supporter, Maurice en Danny Terry, Roger Buyse, de verschillende media Facebook, Marc Van Vlierberghe (met onder meer inzendingen door zus Marie-Claire Monseré) in Jean Pierre Monseré foto's nostalgie (auteur Mark Van Hamme) Wielermuseum 'Koers' Roeselare en boek Monseré voor altijd 22.

INDEX

Nr	Titel	Blz.
	Index	3
	Voorwoord	5
I	Het boerke van 'De Vierwegen'	7
II	Unicum in de wielersport	8
III	1964 – De terreurzaaier der onder beginnelingen	9
IV	Miel Bouttelisier, de raadsheer	11
V	De eerste Nationale nederlaag	13
VI	1967 De werkelijke vicekampioen	15
VII	1968 Legerkampioen	18
VIII	1969 Prof / Amateurisme	20
IX	1969 Groots Profdebuut	28
X	1970 De stage periode	30
XI	1970 De cowboy van Leicester	34
XII	1970 De wereldkampioen Monseré hulde	37
XIII	1971 Ramp voor de wielersport	41
XIV	Fonds en aandenkens 'Jempi Monseré'	44
XV	Palmares Jempi Monseré	46

†
Gedenk in Uw genegenheid en Uw gebed
de ziel van
**DE HEER
JEAN-PIERRE MONSERÉ**
echtgenoot van Mevrouw ANNIE VICTOR
geboren te Roeselare op 8 september 1948 en
bij smartelijk ongeval overleden tijdens een
wielervedstrijd te St. Pieters-Lille op maandag
15 maart 1971.
WERELDKAMPIOEN BEROEPSRENNERS 1970.

Zijn thuis, zijn stad,
Al de mensen van ons land, ja van gans de
wereld, kenden hem... leefden zijn jeugd en
glorie mee!
Nu rouwt de wereld, gans het land, zijn stad,
zijn thuis!
Want hij was blijheid, jeugd, zegepraal, en...
ongekunstelde goedheid.
Laten wij het hoofd buigen en bidden tot God,
onze Vader!

Mevrouw Jean-Pierre Monseré-Victor
en zoonje Giovanni,
De families Monseré, Kimpe, Victor, Viaene
danken U voor Uw gebeden
en blijken van deelneming.

Begrafenisonderneming A. Commoyne, Roeselare

Voorwoord.

De toenmalige schepen van Sport van de stad Roeselare, de latere burgemeester Albert Biesbrouck nodigde Jean-Pierre Monseré als vierde schakel in de galerij van wielergoden, die op het Roeselaarse stadhuis werden gelauwerd en hun naam blijvend in het stedelijk 'Gulden Boek' te zetten; de voorgangers waren Hector Martin, Valère Olivier en Patrick Sercu.

De historiek van Monseré was wel kort, maar toch overtuigend genoeg om er een verhaal rond te weven zonder gevaar tot verbazing over zijn capaciteiten.

Van iemand die vanaf zijn 13de jaar meer dan 180 overwinningen opstapelde mag men geen verbazing meer opbrengen, vooral als die jonge renner werd bestempeld als de mogelijke opvolger van het fenomeen Merckx.

Zijn 2de plaats in het WK voor liefhebbers (nu beloften) te Brno onderlijnde onze rekel enkele weken later als neoprof in de 'Ronde van Lombardije'. Hij was geen ééndagsvlieg, maar iemand die alle technieken van de wielersport beheerste en onze bevolking een wereldtitel bezorgde op amper 22-jarige leeftijd.

Er werden hem veel fouten en evenveel gaven toegeschreven, dingen waarvan hij zelf het bestaan er niet van vermoedde.

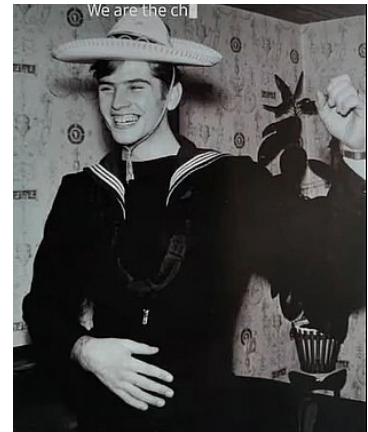
En plots.... 15 maart 1971, om 15 u 40.... Lille.... Kilometer 79.... Jempi was niet meer!!!

Deze fatale dag rust heden ten dage nog steeds in ons geheugen. Na jaren van euforie, plotseling grote verslagenheid in ons hart.

De wielersport was gewond. De levenswet had bruusk toegeslagen.

Heel de wereld stond versteld toen de ranke kampioen het aardse leven verliet, om verder te leven in het onderbewustzijn der vele wielerminnende sportliefhebbers.

Ter dezer herinnering hebben we even gebladerd in de harde en soms zwoele levenswandel van deze alom geëerde volksvriend Jean-Pierre Monseré. Geen familiegeschiedenissen, maar hoe hij leefde in de koers. Zijn palmares van dichtbij bekeken.

I Het boerke van de wijk 'De Vierwegen'

Voor 'ons va' Achiel en 'ons moe' Hélène betekenden de pare jaren evenveel al de veel besproken triomfen van Flandrien Briek Schotte.

Marie Claire (den groten beer) werd geboren op 25 december 1944, daarna kwam op 25 juni 1946 Anita (het tuttergoatje) ter wereld. Jean-Pierre zag het levenslicht op 8 september 1948.

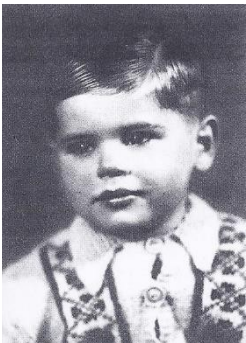
Hij kreeg door de bengels van wijk 'de vierwegen' de lapnaam 'boerke' toegedeeld.

Onze rakker erfde de mengeling van hard werk en vreugdevolle vrijheid van zijn grootouders, die den tijd van 'den ast', het bieten steken in Frankrijk en het zware labeurwerk van de hoogovens hebben beleefd.

Va Achiel hoedde de koeien al op 12-jarige leeftijd. Hij zwerfde langs de dijken, dit bij gebrek aan weiland. Later werd hij ingewijd in de tabaknijverheid om daarna over te schakelen naar metaalarbeid en wielrennerij.

Als amateur won Achiel Monseré 12 koersen met als tegenstanders o.a. Berten Sercu, Dréten Maelbrancke en Berten Decin. Hij werd op de fiets grootgebracht. In die tijd trok in de streek bijna iedereen per fiets naar de 'tabaksplantages' om er wat bij te verdienen.

Voor ons moe, met haar 'boerke' achteraan op het 'staantje' was geen afstand te veel om het aan-de-man brengen van tabak uit te voeren.

Uit zo'n stamboom sproot kwajongen Jean-Pierre. Een jongeling die men moeilijk aan banden kon leggen. Dat hebben de burens, kasten en muren kunnen ervaren.

Tegen de huishoudelijke verhouding, drie vrouwen en twee mannen, heeft hij zich steeds verzet.

Op de wijk kon men hem nergens en overal vinden. In hooimijten, aan den dijk, in de beestenstallen, vuilnisbelten maar zelden in eigen huiskamer.

Zoals het bengels met zo'n temperament past heeft hij ook wel eens de spierkracht van va Achiel aan den lijve ondervonden. Daar wist hij wel raad mee. De sleutel van het konijnenhok stak altijd langs de binnenkant klaar. Als bij de zoveelste kattenkwaadstreek va Achiel het op zijn heupen kreeg verbleef hij in afgegrensde afzondering tot de bui over was.

In zulke omstandigheden groeide deze poulain op. Hij kon zich ook urenlang vermaken met een bal. Daardoor bereikte hij technisch een hoog peil en zag als voetballer een schitterende carrière openbloeien. Aangesloten bij SK Roeselare stelde verdediger Monseré dikwijls een voorbeeld, betreffende inzet en wilskracht, aan de aanvallers.

Een schedelbreuk, in school opgelopen (toen een andere bengel de stoelsporten vanonder zijn gat schopte) stelde een einde aan de beloftevolle uitbouw van een voetballoopbaan.

Er creëerde zich een nieuwe liefde: de fiets. Deze werd natuurlijk gestimuleerd door het ten geschenke krijgen van een velo, bij het behalen van (onvoorziene) knappe schoolresultaten.

In korte tijdspanne nam hij deel aan de buurtkoersjes waarbij hij toen reeds blijk gaf van spurt en denkwerk die hem later zo zou kenmerken.

Zijn eerste kampioentitel behaalde hij echter niet op de fiets maar in het buurtcafé 'De Vlasschaard'. Hij werd er primus in het 'vinkenzetten' een traditionele Vlaamse sport.

Op de technische school kreeg hij van een schoolmeester de bijnaam 'prutske' aangemeten. Waarschijnlijk omdat ze met dat goed uit de botten gesneden broekventje weinig overweg konden. Voor niets of niemand deinsde hij achteruit, wie of wat het ook was. Elke dag was hij ergens in een duel verwickeld. Het leverde hem zelfs die schedelbreuk op als onaangenaam gevolg van een zijner kwinkslagen.

Ondanks zijn degelijke opleiding als mecanicien bleef de koersmicrobe toch in zijn hoofd rondartelen en na schooltijd trok hij de voetriempjes toe en snelde langs de kronkelende Mandelwegeltjes. Hij bewerkte daarmee zijn fysieke kracht en deed er vooral fietservaring op.

Niets was te ver, te hard of te veel. De basis werd er gelegd tot een veel belovende levenswandel door het kereltje waar toen iedereen naar op keek.

De leraars treiterden hem met een voorwiel te tekenen i.p.v. een nul op zijn rapport, waarna hij hen in een Vlaamse colère toespeelde "moar mè miene velo zal kikke het verder briengen dan giedre." Toen besefte nog niemand hoeveel waarheid de uitroep bevatte.

II Unicum in de wielersport.

Wat weinigen zullen weten is het feit dat Jean-Pierre Monseré misschien een unicum is voor onze wielersport, wegens het feit dat hij reeds op 12-jarige leeftijd vier wielervedstrijden had betwist, waarvan driemaal een tweede en één derde plaats!

De koersjes met de buurtjongens begonnen hem de keel uit te hangen, want de meute kon niets meer tegen zijn begaafdheid inbrengen, ze waren te zwak om enige weerstand te bieden.

Zo begon zijn aandacht naar het echte wielergebeuren de bovenhand te krijgen. Aan va Achiel durfde hij het niet vragen. Wie mag nu koersen op 12 -jarige ouderdom?

Ma Hélène was milder en met haar legde hij het aan om de coureurbenodigheden bij elkaar te zoeken. Een paar witte sokken, een voetbalbroekje en een oud voetbaltruitje waar de letters werden uitgesneden en overplakt (men mocht niet met reclame rijden bij de onderbeginnelingen).

Met de wijkkermis op 'De Vierwegen' ging pa Achiel naar de plaatselijke wielervedstrijd kijken. Daarvan maakte JP gebruik van om met zijn hele hebben en houden naar Lendeledede te trekken. Daar werd een wedstrijd voor min 15-jarigen georganiseerd.

Dat velen ouder waren dan hem trok hij zich helemaal niet aan, want Monseré liet zich niet uit de wielen rijden. Tijdens die krachtmeting zag hij plots een schim van va Achiel. Deze was tijdens de Roeselaarse kermiskoers ingelicht van de oudergreep van zijn zoon. Nu moest hij wel bewijzen dacht de reeds vermoeide jongeling. Hij zette zich krap plooidde zich dubbel en eindigde nog knap derde. Gerry Penninck werd er winnaar. Die mooie uitslag en bijbehorende prijs behoedde hem van een pandoering wegens overtreding van het ouderlijk gezag. De publieke opinie streelde immers het ego van de beminnende vader. Later reed Jean Pierre nog drie wedstrijden en werd telkens tweede.

Zijn eerste officiële palm werd hem te Kachtem ontnomen toen de jury ontdekte dat hun winnaar, uit het nabije Roeselare, na een lekke band door een toevallige (?) bromfietser naar het peloton werd geloodst. Verder reed hij nog twee derde plaatsen en een zevende. Zoals je kan bemerken heeft Monseré niet zonder slag of stoot de wielerverld veroverd. Er werd hem geleerd eerst te verliezen alvorens victorie kan gekraaid worden. Het duurde zelfs twee jaar voor de eerste zege eraan kwam.

Zo volhardde hij in het 'buitenaards' wielerverldje.

Van vaderszijde kreeg hij nu de volle medewerking. Deze werkte toen bij de plaatselijk firma 'L'Avenir' en een groot deel van zijn overuren besteedde hij aan het koersmateriaal van 'zijn' Jempi.

Onze gabber was dan ook een 'pienter' ventje die uit zijn nederlagen maar evenzeer uit de ondervindingen van zijn va wijze lessen trok.

Het tragische overlijden van zijn vriend Berno Thomas, de toenmalige schrik van de onderbeginnelingen, heeft hem tenslotte de aandacht voor een medische begeleiding bijgebracht. Deze werd hem aangeboden door Dokter Jan Derluyn die, als zoon van een betonarbeider, Jean-Pierre bijbracht om steeds eenvoudig door het leven te stappen doch met de nodige beroepsernst.

Tijdens zijn derde koers, in 1963, verscheen hij uiteindelijk op het hoogste podium. Dit gebeurde te Ruddervoorde in een wedstrijd van 55 km. Met amper 10 renners aan de start werd een kalm tempo opgelegd met daarin enkele ongevaarlijke ontsnappingen. Halverwege koers verscheen JP in de spits. Hij plooidde zich weer maar eens dubbel en ging aan de haal. Iedere ronde vergrootte hij zijn voorsprong waarbij hij uiteindelijk als primus onder het spandoek reed met een voorsprong van meer dan 6 minuten op de groep. Ons 'kampioentje' was in de maak.

Iedere wedstrijd groeide zijn bewonderaars. Dit jaar reed hij nog een veertigtal wedstrijden waaronder amper 4 bloemtuien. Hij veroverde echter tien tweede en evenveel derde plaatsen.

III 1964 De Terreurzaaier der onderbeginnelingen.

Het koersseizoen 1964 werd menens. Op bijna iedere wedstrijd zag men het overbluffend meesterschap van JP Monseré. Hij ging van zijn tegenstanders weg waar en wanneer het hemzelf schikte. Hij maalde de kilometers af, met een sierlijkheid en vooral met verbluffend gemak. Amper een zweem van vermoeidheid, zodat men zich telkens weer afvroeg, hoever de mogelijkheden van die jongen lagen, hoeveel kilometers hij zo kon afhaspelen.

Het meesterschap van de Roeselaarnaar was zo sprekend en overweldigend dat vriend en tegenstander het moest bekennen 'een klasse beter dan al de anderen'.

De overtuiging werd bevestigd in het Kampioenschap van het Houtland te Aartrijke.

Tijdens het heetste van het gevecht, dus reeds in de kleine rondjes, kreeg Jean Pierre een lekke band en het staaltje dat hij toen uithaalde om terug aan te sluiten sloeg iedereen met verstomming.

De opgelopen schade bedroeg 42 seconden en dit wist hij in zo'n recordtijd te overbruggen dat men aan de regelmatigheid ervan twijfelde, ware het niet van de scherpe en perfecte controle van de inrichters. Monseré pikte aan bij het peloton op het dat de eindsprint op gang werd gebracht. Waar hij toen al die kracht haalde om zich vooraan te werken en enkel de duimen moest leggen tegen de pijlsnelle Eric Raes is nog altijd een raadsel. Dit moest enorm veel kracht gekost hebben, enorm veel, neem dat maar van ons aan.

De pallieterstreken van 'Pierke' liepen als een rode draad door zijn leven.

Zo reed hij in het Kampioenschap der beide Vlaanderen te Hertsberge opnieuw onweerstaanbaar van het peloton weg. Met zijn krachtige pedaalslag had hij op het einde van wedstrijd de ganse meute gedubbeld. In plaats van dadelijk de trui en de bloemen te halen reeds hij nog een extra ronde om die brave Georges Tack, die nog in tweede stelling lag, naar die verdiende plaats te loodsen. Van sensatie gesproken.

Toen kwam zijn eerste Nationaal titeldebüt. Deze werd verreden in het Westvlaamse Gullegem.

Tussen de zestig deelnemers waren veel renner voor die beheerde titel. Wegens de harde wind werd in de beginfasen gesloten gekoerst. De eerste stoot kwam van Marnix Malfait. De vechter uit Rollegem-Moeskroen sloeg meteen een grote bres. Monseré zag het gevaar en zorgde er persoonlijk voor dat in mum van tijd alles te herdoen was. Wanneer hij echter in de spits plaats vatte had hij het hele peloton als een blok aan zijn been. Dit was niet naar het gedacht van de terreurzaaier uit de Rodenbachstede. Hij zou ze mores leren. In de slotfase maakte zijn vechterstemperament zoveel schade dat iedereen uit het wiel moest, de ontsnapt Adelijn Cael n Freddy Vandeweghe bijhaalde, ze dadelijk ter plaatse liet en verzorger Roger Deceuninck een eerste Belgische driekleur bezorgde.

Hoge bomen vangen veel wind en de kritiek laaide op. Kwatongen beweerden dat onze favoriet enkel Westvlaamse renners kon overtroeven, maar tegen een zekere Kamiel 'Rik' Van Linden al een toontje lager zou zingen. Deze Antwerpse terreurzaaier won bijna meer wedstrijden dan hij reed. Jean-Pierre, die voor niemand achteruitdeinsde schreef zich in voor dat ander Belgisch Kampioenschap, deze te Oprimbe. Daar werden 6000 BFr aan premies verdeel over 85 km. Een koers naar het hart van Monseré.

Met zijn supportersbende trokken ze in een oude Simca naar het verre Limburg om te zien of hun poulain de eveneens ingeschreven Antwerpse wonderboy aankon.

Er waren 80 renners van de partij en JeePee kreeg al meteen een premie toegedeeld. Deze van de 'verstkomende'. Vanaf de start hield hij die Van Linden goed in het oog. Er werd weinig of niet gekoerst wat natuurlijk niet naar de zin was van de Westvlaamse vechtersbaas. Hij wrong zich vooraan en legde iedereen zo'n hels tempo op dat het hele peloton in brokken sloeg en hem afgezonderd aan de leiding bracht. In zijn gekende stijl en met een harmonieuze houding bouwde hij een voorsprong op die hem opnieuw een tricolore opracht met liefst 5'20 overschot op rivaal Rik Van Linden. Jean Bemont (die goed was voor een 40-tal overwinningen per seizoen) werd derde. Zingend, drinkend en feestvierend reed de supportersschare fier huiswaarts.

Om de verplaatsingskosten van die jonge snaken te minimaliseren werd er hier en daar een Belgisch Kampioenschap georganiseerd. Deze maal was de inrichtende macht de gemeente Moeskroen en ook daar trok onze Roeselaarnaar naartoe.

Om dit titeldebat tot een goed einde te brengen was vooral een grote dosis moed en kunde nodig en niet alleen door het zware parcours maar vooral wegens de sterke bezetting uit Frankrijk.

Allemaal jongens die in eigen land bij de amateurs reden en hier zonder blikken of blozen bij de niet-aangeslotenen kwamen aandraven.

De 65 deelnemers kregen weinig gelegenheid tot uitblazen of verpozen Monseré reeds zijn longen bol om niet ten onder te gaan. De Fransman Daniel Vanacker uit Toerkonje werd overwinnaar. De tricolore ging naar de eerste Belg, het Waaltje Jules Renard. Amper 14 renners overleefden deze ongelijke strijd. JP werd er 12°.

In Torhout kwam ene Roger De Vlaeminck af om Monseré eens te bekampen.

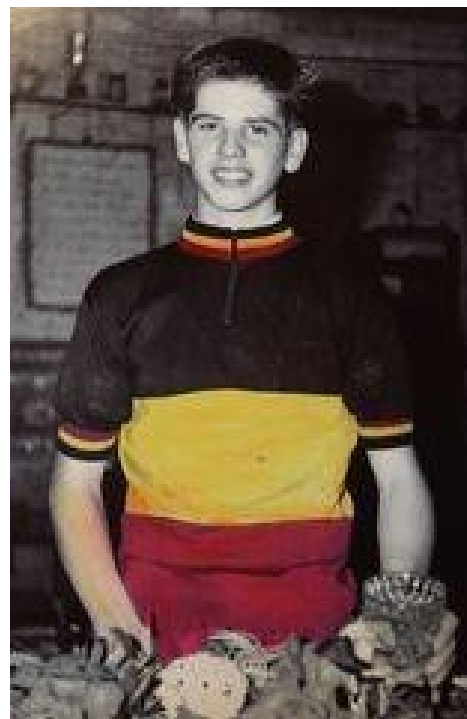
Meteen werden ze bloedvijanden. Bitsig werd een lijf-aan-lijf gevecht geleverd. Het duel werd in de spurt beslecht en Monseré was een wieltje sneller dan zijn concurrent uit Eeklo. De vriendschap tussen beiden is pas veel later gekomen. Intussen bracht 'Pierke' zijn zegepralen naar 27. Met acht keer 2°, één derde, vierde en vijfde plaats kon men opnieuw spreken van een goed geslaagd seizoen.

Op 23 augustus 1964 trad hij toe tot officiële gecontroleerde wielersport met een BWB-vergunning.

Na een maand bij deze hogere categorie waren er al twee bloemtuilen bijgekomen, welke hij, zoals meestal het geval was, kwistig uitdeelde aan vrienden of weggaf bij wielersporters.

Al deze wielersporters stonden te popelen om hem aan het werk te zien bij zijn overstap naar de junioren.

Opnieuw eenzelfde hamvraag: zal hij het aankunnen?

IV Bouttelisier, de raadsheer.

Jean-Pierre heeft lange tijd zijn sportliefde in de schaal gelegd tussen voetbal en...koersen. Aanvankelijk deed hij het allebei. Bij de aanvang van zijn eerste junioreseizoen had de jeugdzorg van SK Roeselare hem nog komen polsen om bij hun scholieren aan te treden. Hij bleek echter te eng te zijn en ging zijn kans als verdediger bij FC Roeselare (waarbij hij bevriend geraakte met o.m. voetbalicoon Johnny Thio). Ook in de atletiek nam de sportman zijn kans. De lepe Monseré hield iedereen wel even aan het lijntje. Inmiddels was duidelijk gebleken dat 'Pieren' duidelijk 'de weg' in de dubbele zin van het woord, had gekozen. Verleden jaar won hij immers 27 van de 42 wedstrijden. Wie deed beter? Als eerstejaars junior werd hij reeds als volwaardig tegenstander aanzien. De overwinningen en ereplaatsen bleken borg te staan voor de klasse en de bijbehorende doorbraak van onze poulain.

Na de bloemen in het clubkampioenschap van de Brugse Velosport won hij op overtuigende wijze de moeilijke koers Harelbeke-Kluisbergen-Harelbeke. Hij gaf spurtles in Ardoois, in Oostende met tussendoor medehulp aan de Provinciale titel te Deerlijk. Hij schreef eveneens Oostende-Tielt op zijn naam; verloor nipt, na een keiharde finale, van Roger Devlaminck en Noel Vantieghem in de Houtlandse pijl te Koekelare. Daarna nog tal van ereplaatsen.

"Er werd meer gesloten gekoerst, maar eigenlijk niet rapper" was zijn oordeel. De conclusie was dat Monseré het bereedde met een eigen opvatting van koersen. In eigen stede gaf hij nogmaals het zoveelste bewijs. Tijdens de eerste van de 15 af te leggen ronden leidde hij een zodanig hoog tempo op dat iedereen in de groep moeite had om hem te volgen. Onder samenballing van verenigde krachten vonden ze hem terug. Jempi vond het namelijk ook te vroeg om het alleen te rooien. Hij had evenwel het kaf van het koren gescheiden en de groep stelselmatig doen uitdunnen. De favorieten hadden al in het rood moeten gaan. In het zicht van de eindmeet perste hij er dan nog een ellenlange spurt uit waarbij hij, de nochtans de aalvlugge Luc Vandecapelle (Kachtem) met een volle lengte klopte.

Globaal gezien, Jempi won zoals hij het zelf wilde. Hij hoefde alleen iets te worden ingetoomd.

Voor dat deel van zijn opleiding zorgde een man die het verdere koersleven van Monseré in goede banen zou leiden. Miel Bouttelisier, uitbater van de volkskroeg 'De Sportclub' langs de Meensesteenweg te Roeselare. Daar kwam onze levenslustige renner regelmatig over de vloer. Tussen een frisse geuze en een sportpraatje viel het Miel dadelijk op dat dat deze jongen in de weg was gelegd om een groot kampioen te worden. Het klikte dan ook meteen tussen beide.

Monseré werd algemeen beschouwd als een guitige pallieter, maar dan eentje die de sporternst zeer ter harte nam. Mielke daarentegen was breeddenkend, kalm en doordacht.

Jempi, de kwajongen, die voor het minst in vuur en vlam raakte, aanvaarde gelaten de uitbranders van Miel. Deze wist precies op welke manier hij zijn poulain moest aanpakken.

"Als ge wint krijgde van mij een tube" beloofde Miel aan zijn renner. Zoiets moest men Jean-Pierre geen tweemaal zeggen. Niks was hem te zwaar als er extra verdiensten aan vast gingen. Kilo's oud ijzer en koper heeft hij versjacherd, vodden verzamelt, honderden zaakjes gedaan om zijn drinkgeld op peil te houden. Benevens de tuben vulde Miel Bouttelisier het 'rennerspark' van va Achiel aan met twee fonkelnieuwe koersfietsen. Met deze aanwinst was 'oes Pierken' de koning te rijk.

Regelmatig kwam JP bij Miel over de vloer en werd dra kind des huizes Miel beperkte ook de competitie tot het uiterste, voerde trainingen op en veranderde nog een en ander aan de levenswandel van Monseré. Waar men op school nooit in slaagde, lukte bij Mielke. Jean-Pierre luisterde gedwee naar de wijze raad van zijn nieuwe raadsman. De jonge Monseré, die ondertussen bij zijn nonkel in de naburige afdeling van 'L'Avenir' werkte vond het interessanter om op eigen benen door het leven te gaan en gaf er na twee maanden al de brui aan. "Ben je zot geworden...wat meen je wel? Zomaar je werk laten staan!... en dan nog vast werk... elke maand zeker je geld...wielrenner worden zeg! Dat zal geen waar zijn...daar zal ik een stokje voorsteken...je moet niet denken dat ik een avonturier in huis wil...zeker nie...verd"

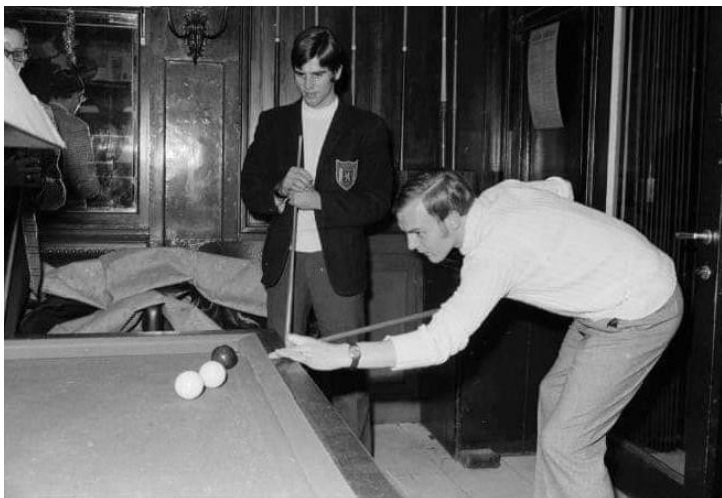
Dat was ongeveer de woordenvloed van ma Hélène op de dag dat haar prutske thuiskwam en haar vertelde er genoeg van te hebben om uren aan één stuk aan de draaibank te staan.

Hij wachtte een paar dagen met de hoop dat de vreselijke brui over zou zijn en vernieuwde zijn droomwens en... moeder gaf toe. Onmiddellijk bewees hij dat het menens was.

Bij 'De Kleine Prijs RTS' in eigen Roeselare startte hij in vol tempo al wilde hij iedereen verwittigen dat, wie eraan dacht te winnen, over zijn lijf zou moeten. De beslissing viel ongeveer half koers met een ontsnapping van Georges Tack, onmiddellijk beantwoord door Chris Pauwels. Monseré die goed oplette overbrugde in één ruk de achterstand. Even later kon ook Lucien Verstraete de sprong maken. Tijdens de laatste ronde kwam nog een ultieme reactie van het peloton. Dat had Jempi echter voorzien en ontmaakte zich gepast van zijn tegenstanders om onkwetsbaar op het spandoek af te stormen.

In de eerste 'Nationale Trofee van Het Nieuwsblad-Renault' vertrok JP samen met 98 Deelnemers. Het werd een boeiend koersverloop. Van meet af werden er pogingen van Georges Tack en Monseré genoteerd. Later in de wedstrijd probeerde Monseré het nogmaals., deze keer in het gezelschap van André Dierickx en Noel Vantieghem. Na enige tijd voegden Erik Raes, Roger De Vlaeminck en Sylvain Hellebuyck zich bij de drie koplopers. Dit zestal bood zich aan bij de aankomstlijn voor een prachtige spurt die, na een hevig zij-aan-zij gevecht door Monseré werd gewonnen voor zijn grote rivaal Noel Vantieghem. Dit onderonsje werd dit seizoen regelmatig aangeboden en dit met voor beide 'Westvlaamse' cracks evenveel zegebloemen

Jempi reeds dit seizoen 48 wedstrijden. Daarvan 19 zegepralen (1 op). Ondanks die vele zegepralen bleef de leiband van Mielke Buttelisier even strak. Er werd met kennis van zaken aan zijn opgang gewerkt.

"moar mè miene velo zal kikke het verder briengen dan giedre"

V De eerste Nationale nederlaag.

Jean-Pierre, die door raadsman Miel Bouttelisier in goede banen werd gesmeed heeft zijn evolutie naar topklasse ook wel aan andere specialisten te danken. Een van hen was de visueel gehandicapte kinetherapeut Jaak Delva uit Menen.

Het begon met de verzorging van een bloedstorting in de dij, maar de kundige handen van meneer Delva hebben bestendig de malse spieren verder bewerkt.

Jaak Delva, die ondanks zijn handicap, een universitair diploma behaalde, was een kraan in lichamelijke opvoeding. Jempi's spieren werden gerokken om dan tot ontspanning worden gebracht.

Vele renners durfden, tussen de wedstrijden in, aan geen andere bewegingen doen. Monseré daarentegen wipte in de turnzaal blijgezind op tafel om zich met de glimlach te laten kneden. "Weinig sportmensen die ik onder handen kreeg zijn zo lenig als Monseré" zegt masseur-verzorger Delva.

Het tweede jaar juniorees moest, zoals de opinie het voorspelde, het bewijs leveren van zijn talent en van de ernst waarmee verder moest gereden worden. Dat voelde de jonge Roeselaarnaar goed aan.

Er was op dit ogenblik geen enkele jongere die zo een meesterschap ten toon spreidde als Monseré.

In Menen, waar hij gunst van zijn masseur wilde winnen, reed hij een formidabele wedstrijd. Alleen Adelin Carel kon het goede wiel volgen, doch na 500 meter moest ook deze temporijder eraf. Van zo een meesterschap stond iedereen verstomd en was men van mening dat hij met zijn klasse het reeds bij de liefhebbers kon waarmaken.

De superioriteit werd goed beschermt en op de voet gevolgd door buur Jan Deluyn, die de universiteit had verlaten met een doktersdiploma op zak. Met zijn moderne opvattingen tekende hij wetenschappelijk de loopbaan van zijn buurjongen geheel tot in de puntjes uit. Dat bleek een enorme stap vooruit in de carrière van onze kampioen.

Voor Jean-Pierre kwamen ook de jeugdproblemen, waar iedere jonge renner mee te maken had en velen zelfs hun sportloopbaan zien beëindigen

Regelmatig sloeg Monseré zijn vleugels uit op terreinen waar plezier te beleven valt. Er bleek dan toch wel iemand nodig om die vleugels te kortwieken. Dat persoontje vond 'den Pieren' op de dansvloer van de Izegemse 'Germinal'. Tijdens een gezellige zondagnamiddag onder vrienden ontmoette hij de wondermooie Rumbeekse Annie Viktor. Ze had hem reeds dikwijls zien passeren met kleine spurtjes die hij leverde bij zijn trainingstochten. Annie, die haar moeder verloor op 2-jarige leeftijd zocht streling op in de armen van die 'toch zo'n schone wielrenner'.

Ook zij had een leeuwenandeel in de opbouw van de carrière van haar Jean-Pierre, die anders misschien roekeloos ging verloren gaan in al dat jong geweld. Ze herinnerde hem bijtijds aan dat dat een sportloopbaan niet in drankkroegen of stamcafés wordt opgebouwd en als hij later voor haar wilde zorgen hij het toch zou moeten waarmaken.

JP beloofde haar om de beste te worden, een belofte die hij enigszins gemakkelijk aankon bij de juniorees. Hij won bijna alles waaraan hij deelnam.

Hij werd dan ook de te kloppen man in de Nationale strijd te Mettet. Na die wedstrijd goed te hebben gecontroleerd geraakte hij in de slotstrijd samen met Roger De Vlaeminck, Robert Van Oostende en Tony Gakens op kop. Hij kon ze zeker de baas in de spurt doch zijn zegehonger en bijbehorende overmoed deden hem slag op slag onnodige demarrages plaatsen.

Met de eindstreep in zicht voegden zich nog Rudi Serruys, Regi Dekerpel, Marc Adriaensens (zoon van de ex-zesdaagse renner), Franky Goris en Jan Lindekens bij de koplopers Jempi zette als gewoonlijk van heel ver de spurt in naar een meesterlijke overwinning, maar helaas...

Op de eindstreep zagen de talrijk meegekomen supporters nog juist die Jan Lindekens hem voorbijsnellen en die zo begeerde trui binnenhalen.

Volgens Jean-Pierre was het verlies van deze Nationale titel een der zwaarste ontgoochelingen uit zijn nog korte loopbaan.

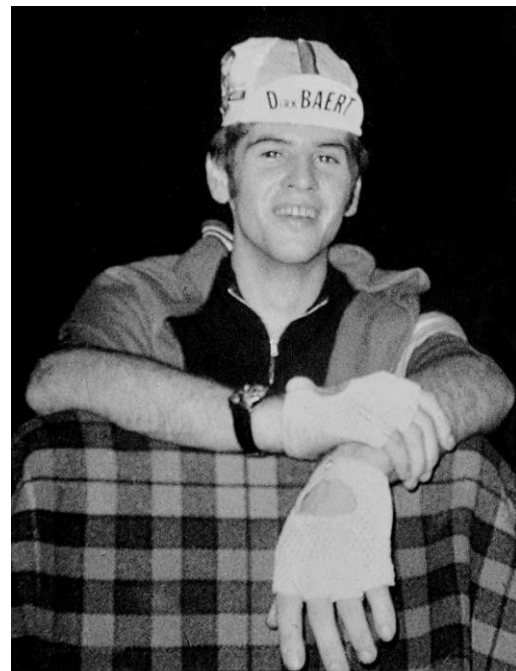
Dat Jean-Pierre ook op de piste een begaafd renner was bewees hij met een mooie tweede plaats (nogmaals) tijdens het Nationaal Kampioenschap Olympische achtervolging te Rocourt.

De Westvlaamse ploeg verloor er nipt van de Oost-Vlaamse cracks Paul Seye (individueel kampioen achtervolging) Julien Verstrepen, Neckebrouck en Albert Buyl. Nochtans hadden de Westvlamingen indien Musseeuw niet had bezweken onder de mokerslagen van een ontketende Monseré. De Roeselaarnaar kreeg flinke steun van Arnold Vanwynsberghe en Claude Deweerd. Deze aanleg voor de piste heeft wielerbaan directeur Oscar Daemers aangenaam verrast.

Daemers nam zich voor deze nieuwe aanwinst regelmatig uit te spelen op Internationale meetings doch de mentors van de Rodenbachzoon beslisten er niet verder op in te gaan.

Monseré won dit seizoen 15 bloemtuilen. Jean-Pierre was bij zijn overgang naar de liefhebbers al een heel groot renner geworden, voldoende om de confrontatie met deze grote broers nog driemaal als eerste over de streep te bollen.

Tijdens de winteractiviteiten bewees Jempi dat hij wel degelijk een all-roundsporter was met zijn overwinning in de 'Westvlaamse Wintersporten' te Roeselare. Hij kon er in alle vier de disciplines (lopen, crossen tijdrijden en zwemmen-) zijn mannetje staan.

VI 1967 De werkelijke vicekampioen.

Monseré verwees, in zijn eerste liefhebbersjaar, naar een renner met grote klasse, als hij tenminste de zelfdisciplines verder aan de dag kon leggen.

Hij bewees het voor de zoveelste keer, na zijn eerste grote koers, in de vrij lastige 'Driebergenprijs' te Stasegem. Tegenover renners, die niet van talent gespeend werden, mengde de Roeselaarnaar zich in praktisch alle debatten. Er werden er tientallen genoteerd. Vanaf de eerste kilometer tot aan de eindstreep. Hij haakte aan bij de leidersgroep, die op de kasseien, even voorbij Ronse, door toedoen van Roland Callewaert, waardig leider in de clubtrofee Vlaanderen-Aigle Belgica-Het Volk, gevormd werd. De Luingenaar deed in het peloton een storm ontstaan. Hij ontzag niets of niemand en raasde maar door. Hij hotseboste over de stenen en wie enig teken van vermoeidheid ontwaarde ging resoluut over boord. Alleen de allersterksten konden zich handhaven. Na de kluisbergklim maakte zich een groepje van 15 renners los. Monseré, die met zijn soepele pedaalslag reeds iedereen had bekoord nam na een premiespurt zo'n 200 meter en probeerde met deze afstand te volharden.

Zijn durf, ondernemingsgeest, temperament en vooral niet te loochenen rennersklasse haalde de bovenhand. Raes, Sohier en Verlinde scheurden het achtervolgend groepje, in een helse, afmattende achtervolging op Monseré. De rebel kreeg absoluut geen geschenken. Dit opwindend gevecht duurde meer dan 18 km, maar Jempi behield zijn kleine voorsprong tot over de eindmeet al kostte het hem veel pijn en vooral véél zweet. "Een ogenblik dacht ik eraan mij over te geven, maar toen ik door mijn armen keek en Sohier niet meer bemerkte, begreep ik dat de anderen even moe waren als ik. Deze gedachte gaf mij de moed te volharden maar vraag me zeker niet om nog 100 meter te rijden, ik kan niet meer" rapporteerde een uitgeputte Monseré na zijn aankomst.

De tegenstanders van Monseré waren meteen overtuigd. Dit was de ware Monseréklasse. Hij durfde zich moe te rijden, in volle overgave, wilskracht en bezetenheid om de beproeving te doorstaan.

In en andere wedstrijd zag men wel eens de 'Pieren' in een andere gedaante. Hubert Hutsebaut (Lendeledede) haalde alle banbliksems naar het hoofd wegens het feit dat hij het wiel van Jempi voortdurend opzocht. Monseré loste dit op zijn manier op. Hij liet zich verscheidene malen voorzichtig zo'n 25 meter afzakken en demarreerde dan telkens scherp naar de staart van het peloton. Hierbij werden zoveel onnodige inspanningen geleverd, want de Lendeledede wieltjeszuiger reageerde steeds gepast, loste niet en volgde neutraal de wedstrijd. 'energieverspilling?' "Toch niet, alleen omdat het in zijn aard lag" repliceerde meneer Bouttelisier.

Het verwonderde vele koerskijkers om Jean-Pierre de gouw te zien verlaten, waar nochtans werk te over was. Het was niet alleen om zich met andere sterke tegenstanders te gaan meten maar eveneens een supporter iets te gunnen (en dat typeert de menselijke kant van zijn karakter). Zo had iemand van zijn supportersclub in Ninove een familielid wonen en deze had zo graag eens 'gestoefd' met de capaciteiten van zijn idool. Jempi begreep, ging, zag...en overwon.

De roddel dat JP geen rondewerk aankon weerlegde hij als lid van Westvlaamse ploeg in de ronde van Limburg. Als benjamin in die ronde bewees hij tijdens de eerste twee ritten over een sterke persoonlijkheid te beschikken. Hij, de spurter, was in de eerste rit te Rosmeer mee in de ultieme beslissing. In de eindrush, op een hellend vlak, liet hij geen enkele van de zeven medevluchters een kans. Een paar uur later moest hij zijn gele trui, in de eerste tijdrit van zijn leven verdedigen.

Hij werd weliswaar geklopt door een geprikkelde Vansweeveld. Toch had hij amper 7 seconden achterstand opgelopen en had hij toch enkele seconden genomen op de medevluchters die hem in de voormiddag hadden gesteund tijdens de lange vlucht.

In de volgende rit naar Peer toonde hij zijn leiderspositie waardig. Ondanks de opgedrongen verdediging wegens de mokerslagen van de Limburgers waarbij de beheerde trui tot tweemaal toe virtueel van schouders veranderde, beantwoorde hij toch elke mogelijke aanval op zijn positie en hij iedere keer de verloren zaak terug kon rechtzetten om tenslotte toch overeind blijven in de eindafrekening. Dat deze, in hets tempo, begint dagen scherven zou aanrichten was te verwachten. Iedereen betaalde de tol van de inspanningen. Kamiel Sohier behaalde de eindoverwinning voor Poriau. Monseré, de zogenaamde niet-ronderenner, behaalde een uitstekende vierde plaats.

Nadien toog JP met o.a. Rudi Serruys naar Langerbrugge om er de nodige ondervinding te verwerven betreffende het 'Belgisch kampioenschap Olympische achtervolging op 10 juni 1967 waar hij met brio deze pistetitel voor zijn rekening nam.

Hij werd door de B.W.B. verwittigd van een mogelijke aanduiding om ons land te vertegenwoordigen in Mexico, waar de Olympische zomerspelen zouden plaatsvinden.

Eerst werd zijn concentratie gefixeerd op de Nationale wegrit voor liefhebbers te Nieuwerkerken (Aalst).

Daar waren 141 renner aan de start. Talrijke titelkandidaten zoals klimspecialist Wilfried David die er samen met Dré Diericks er een lange vlucht probeerden op touw te zetten. Bijna onmogelijk, gezien het opgelegde tempo op dit bergachtig parcours. De zware omstandigheden brachten 17 renners in de finale, die met vuurwerk werd verreden. Het begon met Roger De Vlaeminck, die wegschoot met Marcel Maes in het wiel, doch zonder succes. Daarna geraakten Maes, Pintens, Reyniers en R. Pauwels voorop. Ze kregen een boni van 20". Monseré dichtte alleen de bres later gevolgd door De Vlaeminck en Vansweeveld. In de slotkilometer deed Monseré nog een ultieme poging om weg te geraken, maar werd met een uiterste krachtmeting nog gekortwiekt door Roger De Vlaeminck. Deze had zich daardoor vergaloppeert waardoor hij kraakte in de eindspurt tegen een onweerstaanbare Valère Vansweeveld.

Vicekampioen was alweer Jean-Pierre Monseré, natuurlijk fel ontgoocheld, na een dominante wedstrijd waarbij hij onmogelijk kon verliezen.

Door zijn specialiteit in de wegkampioenschappen en grote wedstrijden verkreeg hij een aanduiding voor de wereldtitel die wordt verreden in het Nederlandse Heerlen. De andere renners waren Roger De Vlaeminck, Valère Vansweeveld, Guido Pintens, Marcel Maes en Jos Schoeters. Op dit lange parcours met halfweg de wedstrijd een 30-tal renners voorop, waaronder de meeste favorieten die de beslissing afdwongen bemerkte men geen enkele Belgische deelnemer in de vuurlijn. De rest van het peloton kon het vergeten. Toch kwamen nog twee renners terug uit de achtergrond. Twee Belgen! Roger De Vlaeminck en zijn nieuwe boezemvriend Jean-Pierre Monseré.

In mum van tijd overbrugden die twee cracks de achterstand waarop Roger al dadelijk het verloop van de wedstrijd controleerde. Hij verloor echter één renner uit het oog. Bij een kleine onoplettendheid van de Belg verdween de Brit Graham Webb, die in ijlt tempo op de wereldtitel afstormde. In de spurt voor de ereplaatsen werd 'Vlaeminck' zesde en Monseré een respectabele 10° plaats. Ze hadden zich werkelijk leeg gereden om de slimme Brit terug te halen.

Op 22 juli 1967 veranderde het huiselijk leven bij onze wielrenner. Op die dag voerde hij te Rumbeke zijn bruidje Annie naar het altaar. Het leven van wildzang Monseré had een andere wending genomen. Vanaf nu kreeg iedere frank een dubbele waarde. Hij wist waarom het te doen was en bracht alle verantwoordelijkheidszin daarvoor op. Met de trouwring om zijn vinger bracht hij de zegepralen naar 111.

Op 1 september 1967 werd 'het prutske' in de plunje van marinier gestopt. Dit nieuwe kleedje ontving hij in de kazerne van St Kruis. Amper drie dagen later moest hij zijn oversten 'buona sera' zeggen want hij moest in opdracht voor de Belgische staat even naar Mexico. Monseré behoorde bij de bevoorrechten die tijdens een stage en in afwachting van O.S. '68 in Zuid-Amerika aan enkele voorbereidingswedstrijden mochten deelnemen.

Deze saaie weken bracht hij door met zijn slaapkamerpartner, de 'kolos' Serge Reding. Onder leiding van leraar Lucien Acou bracht hij het in de eerste confrontatie met de wereldtop tot een vierde plaats, na overwinnaar, de rijzige supervisor uit Italië, Giovanni Bramucci. De volgende voorbereidingsact gebeurde op 2200 meter hoogte. Het werd een zege. Hij klopte er die andere aalvlugge Italiaanse superster Martini in een millimeterspurt. Monseré werd getergd door de warmte maar vooral het melkdieet beviel hem slecht. Hij bewees toch dat de hoogteaanpassing voor hem een klein kunstje was. Toch werd hij pas 8° in de laatste wedstrijd op Zuid Amerikaanse bodem.

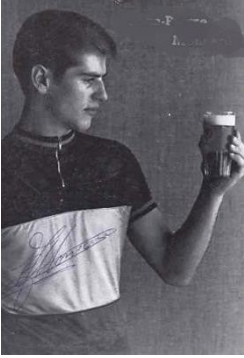
Na zijn terugkeer kreeg hij opnieuw vrijaf van zijn oversten. Hun 'golden boy' moest immers in het Gentse kuipje, aan de zijde van Rudi Serruys een koppelwedstrijd rijden.

Totaal onervaren in dit soort wedstrijden, maar met een Mexicaanse forme, reed hij bijna de latten van de piste. Hij overdonderde iedereen, maar zijn vrank en vrijpostig gedoe deed hem een salto maken waarbij werelddoelman JM Pfaff beschaamd zou opkijken.

Met een gebroken sleutelbeen werd onze soldaat in het Militair Hospitaal opgenomen. Daardoor werden de bloemtulpen op 21 tot stilstand gebracht

VII 1968 Legerkampioen

In eigen land was Jempi reeds bij de allerbesten, ook in het buitenland plukte hij wel eens een tuiltje mee, (o.a. in het Nederlandse Valkenburg). Voor Internationale erkenning kreeg hij zekerheid na zijn opmerkelijke prestatie als lid van de Belgische ploeg geselecteerd ter gelegenheid van de 'Grote Prijs Peugeot' te Valentigny, waar vlak bij de Jura-keten werd gekoerst.

Je moet er zekers wat anders voor in huis hebben dan snel- en hardrijden. De rugspieren worden er erg op proef gesteld tijdens de vele klimpartijen maar Delva had deze speciaal onder handen genomen.

Bedeesd begon Monseré aan deze wedstrijd. Na een wijl geraakte hij toch met een stelletje renners voorop, waaronder de nieuwe Charly Gaul, onze landgenoot Lucien Van Impe.

In het laatste gedeelte van de 175 km lange bergrace keek de Belgische begeleider Aimé Dossche verbaast naar de vertrouwen krijgende Monseré. Hij trok zich op gang en vloog in één rush met de besten mee naar de top. Daar slaagde hij er zelfs in met een krachtige tempoversnelling zijn negen medevluchters het nakijken te geven. Tweede werd de Nederlander Hoogzaad. Verder nog Lescure (Fr), Linares (Sp) en onze landgenoot E. Reyniers. Bergkoning Van Impe eindigde tiende op 1'0 van de winnaar.

Het succes te Valentigny, die op de Franse tv werd gevolgd, hielp de verdere voordelen tijdens zijn troepleven. Om onder maximale omstandigheden te kunnen wedijveren met het burgerfront werd hij van Heverlee en St Kruis overgeplaatst naar de Kalkenstraat te Roeselare (tussen de Waaltjes). Deze militaire huisvesting (een villa) stond op 500 meter van zijn ouderlijke woonst waar ook zijn echtgenote Annie inwoonde.

Al die toegestane voordelen noopten Jempi er toe alles op de Nationale legertrui te zetten, die door zijn oversten hard werd beheerd. Eerst moet nog de klus oor een Belgische driekleur worden afgewerkt te Mettet. Het werd een overwicht voor de Westvlaamse delegatie want in het zestienkoppige peloton, dat in de slotfase naar voren schoof, bevonden zich naast Monseré ook nog Eric Raes, Eddy Cael en een in uitstekende vorm verkerende Noel Vantieghem.

Op één kilometer van de eindmeet lag klassebak Robert Van Oostende alleen voorop. Omdat iedereen aarzelde het gat te dichten nam Jempi de beslissing. Hij wilde niet nogmaals naast die zo beheerde trui grijpen. In een geweldige rush overbrugde hij de achterstand, doch de lepe Noel Vantieghem was hem in het wiel gevolgd. Even later kwam ook Ronny Schoep opdagen. Jempi zette zijn spurt in naar de overwinning, doch de sluwe Vantieghem wrong zich langs de radarafsluiting en versloeg de fel ontgoochelend gouvgenoot met enkele lengten.

Ontgoocheling ook bij de vele meegereisde supporters die na het labeurwerk van hun Jempi zeker waren dat het meer zou worden dan alleen meepraten over de zege.

De show must go on en Monseré moest zich opnieuw klaarstomen voor die andere uitdaging. Deze mocht niet mislukken. De Militaire tricolore te Moorslede.

Het ganse detachement TTR was naar de Westvlaamse gemeente afgezakt om hun keursoldaat op wielen te ondersteunen. Ik was er op krukken wegens gebroken knie maar kreeg mooi plaatsje aan de meet.

Er waren ook hier vele kanshebbers, sterke pedaleurs uit de liefhebberscategorie, zoals Frans Kerremans, François Van Iepersiel, Jan Lindekens en de gevreesde Willy Teirlinck evenals de gebroeders Adelin en Ghislain Cael. Allen samen onder de wapens en in strijd voor de grootste eer met bijkomend verlof.

Reeds vanaf de eerste kilometers werd er duchtig de pees opgelegd. Zo erg dat halfweg de wedstrijd de helft, afgemat' in de achterhoede verzeilt geraakte. Jempi en enkele kompanen maakten er een echte afvallingswedstrijd van. Na 80 km waren nog amper 25 deelnemers in koers. Op dat ogenblik openden Miel Cambré, Raf Hooybergs en Vanhoorrenbeke het geschut. In hun vlucht kregen ze de steun van Cael en Verhaeghen. Met nog 20 km voor de boeg kwam ook Monseré de elitegroep vergezellen. Met een krakende jump sloeg Jempi een bres, alleen Miel Cambré vond de kracht om te antwoorden. Samen trekken ze naar de meet doch de vermoeide Cambré had geen enkel verhaal tegen een zelfverzekerde Monseré. Die met drie volle lengten eindelijk de reputatie van eeuwige tweede doorbrak en opvolger werd van de voorgaande klassebaks Benoni Behey, Ward Sels en/of Julien Stevens. Stuk voor stuk renners die later hun waarde hebben bewezen in de wielersport.

Monseré die, wegens vergeten doktersbriefje eerst niet mocht starten, bracht vooral een dankbare hulde aan Adjudant De Seyne, die hem voor dit titeldebat vurig had gemotiveerd. Alle sportofficiëren verhaalden dat ze nimmer zo'n sportief en hoogstaand kampioenschap hadden bijgewoond. Vooral de sympathieke winnaar sprak tot de verbeelding. De mensen die Monseré hoog op de schouders tilden dachten dan ook voortdurend aan zijn toekomst. Hun gedachten gingen dan ook naar de Olympische Spelen in Mexico. Extra verlof voor deze 136° overwinning hoefden zijn superieuren hem niet meer te geven want de dag na de Militaire wegwedstrijd kon hij het marine plunje vaarwel zeggen. Die vrijdagmorgen is Jempi afgezwaaid. Hij kwam echter thuis van den troep om zijn liefvallige echtgenote te laten weten: "morgen trek ik voor ne maand naar Mexico".

In het land van de sombrero's wilde hij de wereldpers nogmaals naar zijn hand zetten. Het hoogteverschil had geen enkele invloed op onze 'signor' en ook van het kampeven had de avontuurlijke Jempi geen last. Over het onafscheidelijk duo De Vlaeminck-Monseré gingen tal van anekdotes naar het thuisfront. Samen met de Antwerpse zwemmer Joseph Meyten werd het Olympisch dorp op stelten gezet door hun allernieuwste nummer 'de fietsduik'. Meyten voerde deze tot in de puntjes uit. Jean-Pierre kreeg echter het deksel op zijn neus van mecanicien Germain Mertens. Ingewijden zullen wel vermoeden dat Germain overuren zal geklopt hebben om die geleende fiets terug rijklaar te krijgen na dit geslaagd circusnummer. Een opdoffer voor de Belgische wieldelegatie en vooral voor Monseré toen hij vernam dat zijn boezenvriend Roger De Vlaeminck, wegens zware val onzeker was voor deelname aan Olympische wegrace.

Net voor de wedstrijd kreeg men dan toch de mededeling dat Roger zou proberen. Ondanks de vele pijn bleef hij lang in koers wat niet kon gezegd worden van het duo Dierickx-Schoeters. Er was nochtans een banale som van 100.000 Bfr voorzien bij een eventuele Belgische zege.

Na 74 van de 196 af te leggen kilometers verschenen de volgende renners in de aanval: de Westduitser Koslar, de Mexicaan Soares, de Joegoslaaf Valencic, de Hongaar Tacacs, de Nederlander Pijpen, de Italiaan Martini en de verstopper spelende Schoeters. Er werd tot 1 minuut voorsprong gefietst. Op 5km van het einde vertrok de rus Gardi met in zijn spoor de Deen Mortenson. De tegenreactie van de Italiaanse megaster sneed Monseré de benen af, hij doorworstelde een enorme inzinking. In de finale ontsnapte Leif Mortenson met de Italiaan Vannelli in het wiel. Het was de rappe Zuiderling die met verbazend gemak de spurt won en de Gouden Olympische plak in de wacht sleepte. De Nederlander Pijpen veroverde het brons. Monseré had echter te laat een uitstekende remonte opgezet en moest met een zesde plaats vrede nemen.

In Mexico kregen de Belgische liefhebbers het bericht te verwerken, wegens financiële moeilijkheden, de Belgische wegrenners niet werden ingeschreven voor het wereldkampioenschap te Montevideo (Uruguay). Deze wereldtitel werd gewonnen door de Italiaan Victorio Marcelli voor de Braziliaan Luiz Carlos. De Zweed Eric Petersen werd derde.

Jean-Pierre had geen spijt over deze niet-deelname. Hij werd gevraagd om Gentse Toekomstzesdagse te rijden met als ploegmaat Rudi Serruys. Monseré toonde er zijn talent als baanrenner. Het werd een wervelende strijd tussen het Westvlaamse koppel en de Franse grootmeesters Van Lancker-Moriaux.

In de finale keek iedereen naar het wiel van onze vertegenwoordigers. Daar profiteerde een ander Belgisch koppel van om in extremis de overwinning naar zich toe te halen. Met een totaalstand van 17 punten hadden ze 1 puntje over op de Fransen. Monseré-Serruys kwamen met een derde plaats drie punten tekort waarbij de Nederlanders Louvesijn-Janssens achter zich hielden.

Na dit knap intermezzo verkoos Monseré rust te nemen en weigerde deelname aan de Zesdaagse van Charleroi en de Landenprijs op de piste van Berlijn.

Hij sloot het seizoen af met twee zegepralen meer dan verleden jaar. Het weren nu 23 bloemtuilen. Jean-Pierre veranderde zijn ingenomen standpunt niet meer en kondigde aan slechts rond juli de wedstrijden te hervatten, waarschijnlijk met een profdebuut.

VIII 1969 Prof / Amateurisme

Het thema, op het einde van vorig seizoen, is een Nationaal probleem geworden. Iedereen die zich maar iets tot de wielersport voelde aangetrokken stelde de hamvraag: "Wordt Jean-Pierre Monseré al dan niet beroepsrenner?"

Er was enerzijds de inhoud dat het kon. Besluit dat een veto betekende voor de amper 21-jarige (geb. 8/9/48) en anderzijds zijn burgerlijke stand als gehuwde, die hem toeliet een beroep te kiezen naar eigen belang en het ook uit te oefenen.

Mentor Bouttelisier raadde hem echter aan om er nog een jaartje als liefhebber bij te doen, met als dilemma dat hij als 's lands sterkste liefhebber een mooie frank kon verdienen. Zelfs dokter Derluyn oordeelde er eveneens zo over, al lagen zijn bedoelingen op een andere basis. "Niet te haastig met die promotie" was zijn kundig oordeel. "Je kan er alleen maar sterker door worden".

Monseré beleefde een heerlijke tijd. Een dubbel verblijf te Font Romeux in de Franse Alpen, evenveel keer een hoogtekuur te Katschbach (Oostenrijk) en ook twee keer naar Mexico. Daarbij uitnodigingen naar de Franse Jura te Valentigney en een reis naar Esperanza nabij de Franse grens. Welke 20-jarige kon zich op dergelijk werktoerisme beroemen. Men had nog meer in petto.

De koersjes van niemendal werden gemakkelijk links gelaten. Zijn statuut verplichtte hem de wedstrijden, waar er wat aan vast zat, uit te kiezen en er met volle gewicht tegenaan te gaan. Het ernstige werk kwam er reeds op training met als oefenpartners de getalenteerde streekgenoten Ludo Vandromme, Erik Raes, Erik Leman en Albert Vandemoortele. Bij de seizoenstart had hij zo'n 3000km in de benen. Weinig liefhebbers hebben zo'n intense voorbereiding.

Het riep reeds zijn vruchten af in de openingsklassieker Gent-Gent te Gavere. Het kon Monseré geen barst schelen dat na nauwelijks 10 van de 118 km lange wedstrijd de lont werd aangestoken door Jaak Demeyere, Eddy Carel, Gerry Kwarteeuw en Daniel Verklanken. Het is allemaal nog te voorbarig, dacht hij, de wedstrijd moet nog in zijn plooi komen. Na de Varenberg spatte de bende uiteen en de flarden waren talrijk. In de beslissende ontsnapping ontwaarde men Clauwaert. Antheunis, Hinneman, Cael, Vanmarcke, Raes en Monseré. Alle anderen hadden onherroepelijk de trein gemist. Vlug had iedereen door het Brugse B.A.B. duo iets in het schild voegde en ze kregen overschot van gelijk. Met nog 2 km voor de boeg nestelde onze Rodenbachzoon zich aan de leiding van het groepje. In zijn spoor zijn clubgenoot Jaak Clauwaert. De Varsenaar knikte even met het hoofd en Monseré begreep. De demarrage was zo heftig dat niemand kon reageren. Hij was voorgoed op weg naar mogelijke roem..

Jempi bereikte het Zuidpark van de Artveldestad met een enorme voorsprong ondanks de georganiseerde achtervolging van de geklopten. Clauwaert won nog de sprint voor de 2° plaats voor Antheunis, Raes en Cael. Deze eerste wedstrijd werd verreden onder een gemiddelde van 40 km/uur.

Het aangeboren koersintelect van Lucien Account vond het jammer dat er dit seizoen geen mogelijkheid bestond om met een Belgische delegatie aan te treden in de Ronde van België.

Jempi had echter een akkoord om deze rittenwedstrijd te rijden in dienst van WSC Torhout.

De goede opgang van Jempi werd bevestigd in de eerste semi-klassieker Gent-Knokke waar hij, na een 150 meter lange spurt, iedereen zijn achterwiel toonde.

De pallieter bewees ook zijn uitzonderlijke gave in de golvende streek van de Omloop van Mandel en Leie te Harelbeke. Alhoewel hij geen nieuwe overwinning toevoegde werd hij toch aangewezen als de meest verdienstelijke renner. De hele wedstrijd vertoefde hij in de voorste gelederen. Tijdens de doortocht van de Vlaamse Ardennen liet hij zijn metgezellen geen enkele kans. Zowel op Tiegemberg, op de Kluisberg als op de Kwaremont kwam hij licht afgescheiden over de top waarna hij zich terug liet inlopen. Hij reageerde echter iets te laat op de effectieve demarrage van een beresterke Erik Raes. De spurt voor de 2° plaats won hij meesterlijk tegen Antheunis, Cael en Jos Deschoenmaker.

In de voornaamste Interprovinciale rit van Zottegem naar Strijpen, over een heuvelachtig parcours, trad de schalkse jongenskop opnieuw als heer en meester. Hij joeg, samen met zijn stijlrijke vriend Erik Raes, het 150 koppige rennerspak uit elkaar. Beide oefenmaats demarreerde om beurten tot er zich overal barsten en scheuren begonnen te vertonen. Eerst trok JP samen met Nestje Bens voorop Daarna kwam Raes opdagen en vervolgens nog Ronny Vanmarcke.

Als deze vier enige voorsprong bijeen hadden gefietst werd het tempo gedrukt en konden E. Reynders W. Teirlinck en Staf Van Roosbroeck, na een felle inspanning, nog aansluiten. Het groepje bood zich aan voor de zege.

Ondanks de gereputeerde spurtersbazen klaarde Jempi de klus met overtuigend gemak. Hij rukte zich op 10 m van het spandoek aan de leiding en behield deze positie met een lengte voorsprong op Bens, Raes, Van Roosbroeck en Vanmarcke.

Enkele dagen later zette Monseré een stap vooruit in zijn nog jonge wielervederbaan. Ondanks het feit dat hij van een liefhebbersstatuut genoot bij 'De Groene Leeuw' van Tuur Decabooter, waar hij financiële en materiële steun kreeg, heeft onze kwieke renner een afspraak ondertekend voor het feit dat hij een eventuele overstap als prof voor de formatie 'Flandria-De Clerck' zou uitkomen.

De ploeg waarvoor zijn boezemvriend Roger De Vlaeminck publiciteit maakte. Voorlopig besliste hij nog wat centen te verdienen als amateur.

Tijdens de sterrit van Heusden naar Gentbrugge waren, in de druilende regen, reden nog amper 23 renners van de 96 deelnemers de laatste kilometers in. In de slotronde koos Grobbendonkenaar Frans Verhaeghen goed beschermd door Miel Cambré, clubmaat bij Lierse BC, het hazenpad. Hij behield 100 meter voorsprong op een fel aandringende Abelhausen en Monseré die 2° werd.

Onze regelmatigste liefhebber veroverde ook de kanariegele BAB-trui in de clubtrofee van Vlaanderen. Na, voor de coalitie te moeten zwichten te Wasmuel, Oordegem en de Elfstedenronde waarin hij alleen hulp kreeg van de Nederlander Joop Zoetemelk, knoopte hij opnieuw aan met de overwinning te Eernegem. Daar manoeuvreerde hij op 13 km van het einde zo behendig en onverhoeds, dat niemand van de overblijvers, waaronder Clauwaert, Van Impe, Raes, Antheunis en andere voorname kleppers, bij machte waren zijn uitval te beantwoorden.

Te Denderwindeke verdedigde met veel bravoure zijn leiderspositie. Daar liet hij een uitstekende Daniel Verplancke weglipen, maar de spurtzege voor de 2° plaats leverde hem een grotere punten voorsprong op zijn naaste concurrenten. Pallieter Jempi bewees daarna opnieuw uit het goede rennershout te zijn gesneden want na de wedstrijd, die pas om 18 uur eindigde trok hij nog met de fiets naar Roeselare (ong. 100 km), dit als voorbereiding op Gent-Wevelgem.

Jean-Pierre Monseré had bij de liefhebbers het statuut van Merckx verkregen en startte ook in deze Internationale klassieker als de grote favoriet, geschaduwed door iedereen. Dat neemt echter niet weg er een boeiende wedstrijd van te maken. Toen de coureurs, na bevoorrading te Oostende, 80 van de 215 km lange marathonrit in de benen hadden, maakte Monseré samen met een twintigtal renners deel uit van een eerste waaiert. Onder hen talrijke zegekandidaten J. Ronsmans, G. Van Roosbroeck, de Noor T. Andresen en de Nederlanders C. Koeken en T. Tabac. Onder hen ook Jos Abelhausen. De bergzone met de Rode- Zwarte- en Kimmelberg moest de beslissing brengen. Toen men tijdens de beklimming van de Kimmelberg ene Jos Abelhausen te voet naar boven zag sukkelen was dit een teken voor Jean-Pierre voor een aanval. Hij overtroefde de anderen met een geweldige sprong naar de top. Alleen een ijzersterke Van Roosbroeck kon hem bijbenen. Deze werd even later eveneens ter plaatse gelaten en met nog 40 km voor de boeg begon hij aan een indrukwekkende soloren. Op de brede vlakke wegen bleek dit echter niet zo vanzelfsprekend. Hij geraakte moeilijk uit de greep van het hardnekkig achtervolgende duo Antheunis en de Noor Andresen. Op 19 km van het spandoek begreep hij het nutteloze van de situatie en liet zich inlopen. Het tempo zakke en op 4 km van de meet sloten de Nederlanders Cor Koeken en Tino Tabac aan en dit samen met een volledig herstelde Jos Abelhausen. In de laatste kilometer lanceerde de Nederlander Tabac een aanval. Een klaarkijkende Abelhausen reageerde gepast en versloeg met groot gemak zijn tegenstander. Die andere Hollander eindigde op 20 sec, terwijl Antheunis, Monseré en Andresen iets later arriveerden. Jean Ronsmans werd 7° met een achterstand van 2'25. Maar in deze, nochtans bergachtige zone werden de klasklimmers Van Impe, Zoetemelk en Teirlinck op 6'15 gereden!

Dat er tussen wensen en werkelijkheid een groot gamma ligt bewees men met het feit dat onze cowboy door Lucien Accou werd uitgenodigd deel te nemen aan de Vredeskoers die toen van Warschau via Berlijn naar Praag werd gereden. Vooral de aanwezigheid van drie tijdritten deden de wenkbrouwen van Monseré fronsen. Na wikken en wegen, met daarbij de persoonlijke mening van zijn dokter Jan Derluyn werd het 'njet'. Alles werd tot in het puntje uitgekiend om de loopbaan van de talentvolle toch niet te schaden.

Na clubkampioenschappen te Gits, waarbij hij niet eens wachtte op de spurtzege van Noel Lampaert om zich naar huis te spoeden. "Je kunt nooit weten dat ze Annie naar het moederhuis hebben gebracht" gekscheerde hij. "t Is nochtans maar voor het weekend, maar met dat ongeduldig vrouwvolk weet je maar nooit" en hij verdween in de mist.

Op maandag 14 april, even voor de middag is het dan toch gebeurt. Mevrouw Monseré schonk in de Materniteit van H. Hartkliniek te Roeselare het leven aan een zoon. Giovanni.

Deze naam was een onderlinge afspraak met de Italiaans coming-man Giovanni Bramucci tijdens de Olympische spelen in Mexico. Beiden hadden reeds tijdens de pre-spielen goede vriendschapsbanden gesmeed, waarbij er een wederzijdse bewondering ontstond. De Italiaanse campionissimo, wiens vrouw eveneens in verwachting was, begreep uit de gebarentaal, met een half woordje Italiaans dat, indien de vrouw van Monseré een zoon ter wereld zou brengen, hij deze de naam van Giovanni zou geven. Met een hoofdknik en een gebaar naar zichzelf, beduidde Bramucci dat, indien zijn vrouw een zoon boven de doopvont hield, hij hetzelfde zou doen. Voor Monseré was een gegeven woord heilig en hij voerde deze belofte dan ook uit.

De schalkse Monseré wachtte dan ook niet lang om de bloemen binnen te halen voor zijn 'kleine burger'. In de eerstvolgende wedstrijd te Ruddervoorde (St Godelieve) spurte hij zich nummer één tegen een weinig aandringen Daniel Verplancke. Daarna was het weer ernst. De kans om zijn kunde te bewijzen kreeg hij nu in de Ronde van België, die hij in het kader van WSC Torhout/Flandria/Sinclair zou betwisten. Zoals het in de beste huisgezinnen wel eens voorvalt lag er in de vriendschapsrelatie Monseré/Raes een haar in de boter.

Jean-Pierre onderbrak verbolgen de Interclubwedstrijd te Stasegem omdat hij met zijn veel zwakkere ploeg tegen een coalitie moest rijden gevormd door zijn bloedeigen kameraad. Jempi werd kwaad omdat Raes steeds het wiel viseerde van de rivaal uit Roeselare. "Dat kon ik niet verdragen" legde Monseré uit. "Roger De Vlaeminck was ook een groot renner en hij heeft dit nimmer gedaan" illustreerde Jempi verder incident. Monseré had nochtans ongelijk, men kon het Raes toch moeilijk kwalijk nemen omdat hij de ondernemingen van zijn ploegmaats steunde door Monseré te neutraliseren. De secretaris van WSC Torhout, dhr. Gerard Demarets, kreeg het, zij het met enkele harde telefoongesprekken en persoonlijke confrontaties, dan toch nog voor mekaar om beide kemphanen te verzoenen en zich in de Ronde zij-aan-zij te laten strijden. Dit was een niet te onderschatten pluspunt. Noel Foré verklaarde in die context "Alleen een goede ploeggeest kan tot enig resultaat leiden.

Monseré begreep dat door een goede prestatie, in de beginfase, meteen als kopman zou worden geapprecieerd. Geen gemakkelijke opdracht, gezien Monseré, met zijn uitmuntende klasse en reputatie door iedereen zal worden geschaduwd, meer dan ieder ander favoriet.

Tijdens die Nationale Ronde lagen de twee uitersten, voor hem, zeer dicht bijeen. Al had hij een uitstekende staat van dienst en deed hij soms dingen waar iedereen van versteld stond, toch kon hij zo humeurig zijn voor zaken die hij verkeerd interpreteerde, waardoor zelfs winstkansen verloren gingen.

In de eerste rit met start te St Truiden gaf hij reeds blijk van een koele berekening. Tijdens de kleine rondjes op de Vrijheid in Arendonk kwam hij samen met W. Scheers, Et. D'Hollander en Fr. Maes bij het leidersgroepje Aling, Van Olmen, Peeters en Deblaere.

Net voor hun aansluiting was Fedor De Hertog ontsnapt. De berekende Monseré wachtte zijn onherroepelijke eindjump af om als 2° de eindstreep te bereiken, met Frans Maes in zijn zog. Graag had hij de eerste rit gewonnen, doch nu moest hij niet meer alleen het gewicht van de Ronde dragen. Zijn dagje zou wel komen.

De rit Berlare-Oostende, die zoals de andere drie, met vroeg spervuur begon, kreeg reeds te Sinaai (km 28) een vroege ontsnapping met 16 renners. Het groepje met Fierens, Goosens, Vandewiele, Gakens, Hooybergs, Eyers, Soliet, Verstraeten, Raes, Monseré, Bens, Vansweeveld, Sörensen, Janssens, Spetgens en de Roemeen Ardeleauu maakte brokken en trokken met 2,25 naar de wielersbaan te Oostende. Een piste die Jempi kende als zijn broekzak vanuit zijn jeugd jaren. Hij liet zich dan ook niet verrassen en door als eerste de betonnen baan in. Onder luid applaus en een comfortabele voorsprong van 20 meter werd hij niet meer verontrust. De naaste ereplaatsen waren voor Gakens, H. Janssens (NI), Bens en Vansweeveld.

S 'Anderdaags werd het voor Monseré bijna een dubbelslag. Opnieuw zat hij in de goede trein met Verscheuren, en Reynders. Verstraeten en Vandewiele konden nog aanpikken, maar het peloton, aangevoerd door Fedor De Hertog viel het leidersvijftal op de nek aan de voet van de Alseberg. Monseré ging echter op zijn eland door, met Vandewiele in zijn spoor.

Ze kwamen op zo'n 300 meter van het spandoek aan de leiding. De Alseberg in vol tempo op te rijden eiste zijn tol waardoor een stijlrijke en beter uitgekookte J. Ronsmans nog voorbij flitste op de meet.

Monseré kwam in het algemeen klassement op de derde plaats, na zijn gelegenhedsploegmaat Raes en Jan Vandewiele. Tevens kreeg hij de puntenleiding met een totaal van 12 punten, vòòr Van Roosbroeck. Dan kwam de legendarische rit Teralfene – Spa.

Onmiddellijk na de start zette Raes het kraantje open. Deze zag zijn kans om de leiderstrui over te nemen maar onze 'groene trui' begreep zijn ploegmaat niet en zag het als mouterij op zijn kopmanschap. Misnoegd ging hij achteraan het peloton hangen op het ogenblik dat Cambré, De Hertog, Van Roosbroeck en Van Impe de wip maakten. Hij kwam pas op dreef als hij hoorde dat Raes vooraan was weggefallen. Te laat! Toch wist hij de caravan te overbluffen door het nemen van terreinwinst op zijn naaste concurrenten. Dit droeg de stempel van allergrote klasse.

Monseré hierdoor de grote verliezer, zal zich in de toekomst beter moeten leren beheersen en enkele van de scherpe kantjes van zijn karakter moeten afronden.

Hij verspeelde niet alleen de kans op een eindoverwinning, maar ook nog de 'Groene trui' in een spurt tegen de eveneens rappe Staf Van Roosbroeck. Monseré kwam ontgoocheld uit deze Nationale Ronde. Wanneer hij er echter zin in had viel er met te klasrijke Roeselaarnaar niet te wedijveren. De uitspraken tijdens de Ronde van België door Keizer Rik Van Looy over Monseré "Hij is te freel van constitutie om een groot renner te worden" prikkelde Monseré zodanig dat hij de 90 overgebleven renners in de Omloop der Vlaamse Gewesten te Meerbeke volledig van de kook koersde. Tijdens de eerste 50 km hield hij een rustpauze waarna hij koersles gaf. Op zijn eentje ging hij het ontsnapte viertal Eyers, Teirlinck Cools en Deschoenmaecker kortwieken. Als er enige tijd later, onder druk van Antheunis, Abelhausen en Ongenae een hergroepering dreigde koos hij het hazenpad. Met nog 50 km af te leggen vormde hij een groepje met Dusart, Ongenae en Abelhausen in het spoor van Jempi. Later kwamen Antheunis, Zwanepoel, Omloop, Verboven, Corneillie en Cambré zich vervoegen. Jean-Pierre hield het tempo strak, maar op 15 km van de streep rukte Jos Abelhausen zich los. Daar niemand reageerde nam de jongen uit Rijkevorsel dra 20 sec. voorsprong en dat vond Monseré voldoende. Zonder moeite scheidde hij zich af en overbrugde de afstand. Samen boden beide krachtpatsers zich aan voor de eindspurt. Van heel ver wipte Monseré van achter zijn rivaal om hem afgetekend te verslaan. Meteen werden alle twijfelaars op hun plaats gezet.

Met de belofte tot een profcontract na zijn liefhebbersperiode, wilde zijn toekomstige werkgever dhr. Pol Claeys hem nog eens aan het werk zien in Nederlandse Olympia Tour.

Noel Foré stelde een Flandriateam samen waarbij het duo Van Roosbroeck/Monseré het sterks naar voren kwam met respectievelijk één en twee overwinningen. Ondanks de goede rangschikking lieten ze zich verrassen en moesten noodgedwongen in dienst in dienst rijden van hun ploegmaat Jean Legierse, die daardoor trouwens aan de leiding geraakte. Van Roosbroeck haalde wel de groene puntentruï binnen. Daarna maalde de wielermolen verder met gemakkelijke overwinningen te Marke, Ieper, Roeselare, Rekkem, Zerkegem enz...

Voor de Waalse Pijl had JP bijzondere maatregelen getroffen om, zoals verleden jaar het geval was, geen stramme benen te hebben van het lange zitten in de auto. Hij reisde één dag vroeger naar de vrienden uit Leopoldsburg. Al deze maatregelen konden niet verhinderen dat Monseré tijdens deze Waalse klassieker erg ontgoochelde en niet eens in de uitslag voorkwam. Onze verslagene had een hartversterkende zege nodig om de nieuwe golf van kritiek te verwerken. Iedereen weet tot wat een geprikkelde Monseré in staat was. Dit kwam al vlug tot uiting in de Sterfinale te Aartselaar.

Opnieuw toonde hij zich vernuftig. Toch verkeerde de schijnbaar in mindere vorm verkerende Monseré in moeilijkheden. Hij zat niet bij de koplopers nog bij het achtervolgende groepje. Het ongelooflijke gebeurde echter! Op het moment dat in een volledig verloren positie aan het rijden was en er zelfs een beetje doorzat, hoorde hij een toeschouwer roepen dat zijn vriend Roger De Vlaeminck Nationaal Kampioen was geworden. "Treiteraar" dacht hij bij zichzelf "ge denkt toch niet dat ge alleen in vette letters in de krant zal staan". Hij voelde zich opeens kiplekker en mijmerde "Ge zult het uzelf noot vergeven als je geen sterke prestatie neerzet en nog probeert om alles te herstellen". Vanaf dit ogenblik sloeg het vuur in de pan. Met nog 40 km voor de boeg nestelde hij zich in een groep die jacht maakte op de koplopers waaronder zijn rivaal Jos Abelhausen. Ook daar maakte hij zijn achtervolging recital verder af. Hij had in dit verduiveld tegenoffensief aan Staf Van Roosbroeck, Jaak Solie en Willy Scheers drie sterke bondgenoten waardoor beetje bij beetje de achterstand der vluchters begon te slinken. Na een ongelooflijke strijd, die meer dag 20 km duurde was de kloof dichtgereden.

Pas aangekomen of Abelhausen en Sollie wilden er tussenuit knijpen. Jempi had echter zijn beste pijlen nog niet verschoten en speelde alles of niets. Hij vloog naar het wiel van de uitlopers spurtte er met zoveel machtsvertoon voorbij dat hij in een ruk 300 meter voorsprong had.

Achter scheen het stil te vallen, maar een onvermoeibare Abelhausen gaf zich niet zomaar gewonnen en zette, met Maurits Dury op sleeptouw, de achtervolging in. Een ogenblik zag het er benard uit voor de Roeselaarnaar, nadat Dury in een ultieme wanhoopspoging de hopeloze situatie nog probeerde recht te zetten. Monseré hield echter 15 sec. over en werd de twinkellende ster der liefhebbers. Hij had het bewijs van kracht dosering geleverd.

Monseré zorgde dan opnieuw voor een zoveelste mediastunt. Net voor de klassieker 'Omloop van Vlaanderen' dacht hij er plots aan dat strandgenoegens aan zee voor iedereen waren, dus ook voor vermoeide wielrenners. Bijgevolg trok hij naar Raversijde om te gaan luilekkeren nabij het verhuuragence van tante Margriet Kimpe te Middelkerke.

De mecaniciens stond in Zottegem aan de start te wachten. Monseré vloede rijkelijk over de roddeltongen. Kritiek is ook publiciteit dacht onze kwajongen, maar zorgde er wel voor dat zijn deelneming aan het B.K. niet in gevaar kwam en moest gedwee aan de verzuchtingen voldoende Provinciale leiders in het Westvlaams Kampioenschap te Gits. Door tegenslag werd hij daar vroegtijdig uitgeschakeld. Dan was er terug het grote werk met het nakende Belgisch- en Wereldkampioenschap maar ook aandacht voor de Nationale fase van de 'Trofee Het Laatste Nieuws' waarvan Jempi de twee laatste edities had gewonnen. In de eerste wedstrijd te Arendonk was hij afwezig door contractuele verplichtingen te Poelkapelle waar hij, (na nog een weekje) strandgenoegens toch won.

In de volgende trofeerit te St Niklaas triomfeerde hij na een grootse vertoning. Het gezelschap van 140 renners werd op meesterlijke wijze bedwongen door een professioneel ingestelde Monseré. Toen reeds bij de aanvang Flory Ongenae de strijd op dit hoogste vlak lanceerde, was hij zeer oplettend. Hij nestelde zich vooraan en dwong met de hulp van Gakens en Ongenae na 25 km reeds de beslissing af.

Met 13 man trokken ze op weg voor een ontsnapping die 110 km heeft geduurd doch op amper 15 km van de eindmeet was alles te herdoen. Dan kwam er vuurwerk. Eerst ontplofte Van Roosbroeck nadien G. Declercq met Paul Crapez. Deze ontsnapten werden bijgebeend door Antheunis en Monseré. De Rodenbachzoon als enige overlevende van de lange vlucht schoot met één lange lenderuk van zijn laatste opponenten weg en haalde zijn 21° seizoenzege binnen.

Opnieuw soelaas rond de persoon Monseré. Tijdens een premiespurt in het criterium te Belsele sloeg zijn versnellingsapparaat in zijn wiel waardoor hij zwaar ten van kwam. Met een hersenschudding werd hij afgevoerd en men vreesde voor het einde van het seizoen. Hij kreeg een speciale behandeling die de verschrikkelijk hoofdpijn milderde.

Ondanks het koersverbod trok hij toch naar de trofeerit te Bornem. Vooral om er zijn vriend en organisator Ward Rochus (aanwezig op het huwelijksfeest van JP en Annie) een plezier te doen. Maar natuurlijk om de kans op die mooie Fiat niet te laten ontglippen.

Hij startte met een koolblad onder de helm en bij de eerste pijnscheuten goot hij zijn kruik water over het hoofd om dit euvel te verzachten. Half wedstrijd vormde zich een klein pelotontje waaronder de plaatselijke vedette Cois Kerremans, D. Roskam P. Robberecht en W. Teirlinck. Toen kwam de kleine Gislain Declercq uit zijn schelp. Deze ondervond weinig hinder van de brandende zon en schepte vlug een voorsprong van 1'20. Met nog 30 km voor de boeg begon hij in zijn kansen te geloven. Dit was niet naar de zin van Monseré, die samen met Van Buynder, Van Roosbroeck, Vic Peeters, H. Remon en Verboven een felle jacht ontketende. Reeds na een 5-tal kilometers kregen ze de vluchter te pakken. Met de aankomstlijn in zicht was het weeral G. Declercq die een ultieme poging ondernam, welke alleen door een allesgevende Monseré werd afgeremd. In de eindspurt kwam Gislain er niet aan te pas.

De vraag: Wie houdt Jean-Pierre Monseré van de zo beheerde Belgische titel? Vanzelfsprekend vertrok Monseré als de grote blikvanger. Hij diende de hele meute onder controle te houden, wat in de smalle, kleine en kronkelende wegeltjes van Nieuwerkerke (Aalst) niet zo gemakkelijk bleek. Toch was hij steeds in de eerste gelederen te vinden. Hij werd de meneer van de wedstrijd die van bij de aanvang even koelbloedig was als zijn slot. Jempi kon deze keer wel zijn zenuwen bedwingen en steigerde niet als hij reeds van in de beginfase werd uitgedaagd. Na anderhalf uur controle waarbij de spieren geleidelijk werden losgereden vond hij het welletjes. Na wat spervuur, met Thuur Vandevyver, Hooybergs, Bruyère, Goosens en Clauwaert als voornaamste pionnen ontsnapten het viertal Gakens, Kerremans, Declercq en Scheers.

Monseré beseftte het gevaar en in een ultieme krachtsloping slaagde hij de vluchtters te kortwieken. In zijn zog zaten Zwaenepoel en Hooybergs. Monseré moest de aanvallen van Gakens en Scheers onderdrukken en leverde daarbij zware inspanningen.

Met zich op de meet waagde Kerremans alles of niets. Van heel ver zette hij zich aan de leiding en geruime tijd zag het er naar uit dat hij het zou halen, doch enkele tientallen van de streep kwam Jempi opzetten. De aanhangers van de Westvlaming juichten reeds maar toen het tempo even stilviel, kwam Ra Hooyberghs, die Monseré 's achterwiel had gevisieerd, en wipte voorbij de man die de ganse wedstrijd had gedragen en nogmaals als 2° over de meet bolde lang kon Jempi niet over deze opdoffer piekeren.

Nadat hij zich reeds een Fiat auto had verworven in de 'Ster der Lefhebbers' was er nu een tweede te winnen in de finale de finale 'Trofee der Netespurters te Herentals.

In het begin werd aanvankelijk zenuwachtig gefietst maar onder impuls van Abelhausen en Monseré werd er duchtig aan de boom geschut. Reeds vroeg in deze wedstrijd trok de Nationale Hooyberghs er op uit voor een lange ontsnapping. Tot zijn verbazing had hij dra één minuut voorsprong, wat hem op de kleine kronkelpaadjes de moed gaf verder te werken. Toen werden de favorieten op hun goede.

Het duo Monseré-Van Linden bundelden hun krachten samen en na vier ronden boeiende jacht brachten ze het volledige peloton terug. De 50-koppige bende bood zich aan voor een massaspurt. Monseré begreep dat hij tegen de snelle benen van Van Linden weinig kans maakte. Terwijl iedereen zich opmaakte voor die spurt en naar het goede wiel aan het zoeken was wipte de lepe Monseré met een formidabele jump weg. Onder aanmoediging van volger Rik Van Looy raasde hij in ijlt tempo naar zijn 25° overwinning. De professionele ambities van onze huisvader werden opmerkelijk gevoed, met vooral de komende Nationale fase van de 'Trofee Het Laatste Nieuws/Fiat waarbij JP nogmaals de kans kreeg op een mooie wagen.

Te Beernem (trofeerit) bood de, in België wonende Nederlander, Jos Van Beers zich met tien van onze rapste liefhebbers aan voor een droomspurt. De kruin bestond uit Monseré, Clauwaert, H. Remon, Van Roosbroeck, Abelhausen, Antheunis, Gakens, Teirlinck, G. Declercq, Goosens en Van Beers. Deze elf hadden reeds van meetaf de koers bestempeld. Het grote peloton werd gedubbeld en de anderen zaten op 9 minuten. De koninginespurt, die voorafgegaan werd met een spervuur van ontsnappingen, begon bij Van Beers. De Nederlander zette zich van ver aan de leiding en weerstond tot ieders verbazing, aan de druk van Van Roosbroeck en Monseré. Beiden schoten enkele centimeters te kort.

In de volgende trofeerit Beerst-Bellingen was het Reinhold Van den Bossche die, met nog 70 km voor de boeg, voor een groepje onverschilligen reed. Hij reed de hele tijd gezwind, snel en zonder verzwakken, zodat hij met ruime voorsprong en tamelijk vermoeid die zware inspanning, alle favorieten een hak zette. Deze rekenden allen op punten. Monseré rukte zich op het laatst nog los maar finishte met een achterstand van 4 minuten op de lachende winnaar uit Bazel Waas. Jempi die met de fiets van Roeselare was gekomen, vertrok na die 140 km lange wedstrijd eveneens met de fiets huiswaarts (110 km) Dit vooral als eindpunt van zijn oefenprogramma voor Brno

De zes wegrenners die werden uitgekozen om deel te nemen aan het Individueel Wereldkampioenschap voor Liefhebbers op de weg zijn: Nationaal kampioen Raf Hooyberghs, JP Monseré, Staf Van Roosbroeck, Jos Bruyère, Eddy Goosens en Wilfried Corneille.

Voor deze renners zal de 16 km lange Masarijk omloop (gekend uit de Vredeskoers) geen verzetje zijn. Met een drie kilometer lange klim, dadelijk na de start en daarna vele bochten werd een der zwaarste circuit uit de geschiedenis van het WK voor liefhebbers aangezocht.

Onder grote publieke belangstelling vertrokken 171 amateurs uit 31 landen. De eerste aanval kwam van de Tsjech Soucek. Rf Hooyberghs, altijd te vinden voor een vroege ontsnapping, klampte aan. Er volgden talrijke wanhoospogingen waaronder Szurkowski (USSR), F. De Hertog (NI), Sanchez (Sp) en de Fransman Regis Deliphine. Telkens schoven de Belgen gemakkelijk en aandachtig mee. Het gevolg van dit alles: op 40 km van het einde nog 70 kanshebbers waaronder 5 Belgen (Hooybergs out wegens pech).

De Brit Smith en de Italiaan Bergamo luiden de beslissing in. Ze werden bijgehaald door Sanchez Saez en Monseré Daarna schoven Oosterhof (NI), Van Roosbroeck (B), Rud Labus (Tjc) en de Deen Leif Mortensen aan. Deze tien renners schoven met hoge snelheid van het peloton weg. Bruyère, Goosens en W. Corneille hielden alles gesloten en beschermden hun ontsnapte landgenoten.

Met nog 15 km te gaan ontplofte de sterke Deense hardrijder Mortensen. Niemand kon op de helling reageren. Monseré dacht dat de Deen even later wel even zou stilvallen maar misrekende zich.

Met volle kracht zette hij nog de achtervolging in, doch op hulp van zijn meegereisde kompanen, de Rus Demitruk en de Nederlander Oosterbosch hoefde hij niet te rekenen.

Ze naderden tot op 73 meter van de koploper, die ongestoord naar de wereldtitel toesnelde. De spurt voor de dichtste ereplaats werd gewonnen door Jempi Monsere met onze landgenoot Staf Van Roosbroeck in zijn wiel, als derde.

Het WK podium is een privilège dat enkel voor de drie eerste is voorbehouden. De twee accessies Staf en Jempi hebben de Belgische formatie elk zo'n slordige 13.000 Bfr. opgebracht. Voor de wereldkampioen was er dan nog dat mooie jachtgeweer, een bandopnemer en...

Men verwijt Monseré wel eens dat hij te veel rekt en dat hij als volwaardig prof bij de amateurs rijdt. Onze klasbak heeft echter een gezin te onderhouden en uit Brno bracht Zilveren Jempi een kristallen verrassing mee. Naast de talrijke bloemen en waardevolle geschenken (het product van een buurtcollecte) kreeg hij een kristallen beker, in de vorm van een oud bierglas, maar dan een van 30 cm hoog en ongeveer 3 kg. Bovenaan zag men de dubbele toren van de kathedraal van Brno ingegrift. Daarnaast nog een kristallen kunstwerk: een plateau van 35 cm doorsnede, die naar schatting 5 kg moest wegen.

Vooraf het motief van de onderkant was prachtig met zijn verschillende geslepen cirkels, die het geheel een bijzonder reliëf gaf. Verder was er nog een sierschotel in licht geelkoper met het motief van het WK, een wielrenner met daaronder Brno 1969. Het koerspetje en de zilveren medaille, met bijbehorend lint had samen met zijn Nationale wieltrui een bijzondere betekenis. Hij was wel niet ontmoedigde door zijn zoveelste 2° plaats. Zijn prestatie stelde hem uiterst tevreden. De gevoelsargumenten zijn voor de beroepsingesteldheid van Monseré-Van Roosbroeck niet meer van toepassing.

Deze theoretische veronderstelling werd bewezen tijdens de 9° trofeerit te Roeselare., Monseré merkwaardig op dreef, joeg reeds in het wedstrijdbegin de 46 deelnemers uit elkaar. De grote rivaliteit onder de duo's Verlinden-Antheunis en Monseré-Van Roosbroeck bracht na 80 een kopgroep tot stand met naast de voorgenoemde vier kleppers ook nog Goosens, Staes Van Beers Clauwaert en Koeken (NI). Iedereen verwachtte zich aan een nieuwe zege van het WK-zilver doch in deze RTS-prijs waren enkel de trofee punten van enig belang en dit was voor Monseré primordiaal. Zodoende reageerde JP niet op het ogenblik dat Van Roosbroeck de ultieme jump plaatste en naar de overwinning reed. Slechts toen deze flink voorop lag zonderde Monseré zich eveneens af. In de algemene stand kwamen ze nu de eerste twee plaatsen bezetten.

De voorlaatste trofeerit was de 23° Grote prijs van Mulk te Tienen. De finale werd reeds half koers uitgelokt door de beslissende vlucht van Gakens. In zijn spoor Antheunis, Clauwaert, Hooybergs, Staes Van Beers (die uitviel wegens hartklachten), Van Roosbroeck, Monseré, Dierickx en Van Linden. Het kruim van deze liefhebberscategorie. Op een korte helling in de hobbelige straten van Houtem koos Louis Dierickx het hazenpad. Alleen Monseré en Van Linden konden het goede wiel bijbenen. Elkaar goed begrijpend dreven het trio gaandeweg de voorsprong op. Als iedereen zich klaarmaakte voor de spurt sloeg Kamiel 'Rik' Van Linden toe. Op de kasseien van de Hoegaerdestraat loodste hij zich even naar de laatste stelling, om van een seconde onoplettendheid onverwacht weg te springen. Logischerwijze reageerde Monseré op deze poging van de gevaarlijke klepper uit Wilrijk, al kwam zijn tegenreactie net iets te laat.

Mede door die 2° plaats kwam zijn totaalstand nu op 42 punten. Vriend Van Roosbroeck totaliseerde er 32, zodat Jempi op de laatste trofeerit zeker van de eindoverwinning.

Toch was hij present op de finalerit te Aalst. Hij stand er, zo fier als nen gieter, met het gedacht door een ophefmakende prestatie afscheid te nemen van de liefhebbers. Vrij snel bevond de nr. 1 zich in de spits om er de beslissende stoot te helpen forceren. Monseré reed even oplettend als indrukwekkend. In de 6° ronde werd hij door een bandbreuk geremd.

Na de depannage slaagde hij er op knappe wijze meer dan een minuut achterstand terug goed te maken. Vooraan had G. Declercq een waar offensief ontketend. Deze botste echter op hard verweer van Teirlinck en Goossens. Ook Maurits Dury zat in het spoor van de doorzetters. Deze laatste werd de sterke Willy Teirlinck, met een halve lengte bedwongen in de eindspurt. Voor de winnaar van de eindklassering, Monseré, kwamen er bloemen en felicitaties vanwege de Aalsterse carnaval prins Luc I. Met 26 overwinningen, waaronder tal van Internationale weerklank, alsook de onnoemelijke ereplaatsen, stapte Monseré nu over naar de profs dit als gewaardeerd lid van het Westvlaamse Flandria Team.

IX 1969 Groots Profdebuut

Kan hij het?... Kan hij het niet?...

Deze vragen werden steeds vinniger gesteld betreffende de grote stap naar de beroepsrenners voor Jean-Pierre Monseré. De Roeselaarnaar had in het verleden dan toch vele staaltjes van zijn ongeëvenaard talent aangetoond. Hij heeft echter enkele keren, op cruciale ogenblikken, gefaald. Hij heeft dan wel het bewijs geleverd dat hij zijn leeftijd in de jeugdangren niet heeft verprutst. Hij leerde van zijn tegenslagen en ieder seizoen deed hij beter. De 21-jarige Rodenbachzoon moet zijn belofte nakomen bij de grote tenoren. Het wordt vermoedelijk een keihard examen, maar daar houdt Monseré van. Een misverstand was er de oorzaak van dat onze splinternieuwe beroepsrenner zijn debuut te Merksem heeft gemist. Ook hij was van mening dat er voor de start, in de Beker Sels, nog een naamafroeping zou worden gehouden.

Dit gebeurde niet zodat hij samen met zijn vriend Roger De Vlaeminck en de volledige ploegen Brugse Velosport, Stuivenberg en Hoboken enkele seconden te laat verscheen. De organisatoren bleven bij beslissing en al die renners mochten op hun stappen terug keren. Zelfs de vraag om de wedstrijd om de wedstrijd als training te mogen rijden werd geweigerd.

Zo kwam de eerste kennismaking dan te Rummen. In deze wedstrijd waren het enkel de Duitser Altig en de jongeren Van Roosbroeck en Monseré die zich warm maakten tijdens de eerste kilometers. Verder werden aanvallen genoteerd door Franske Brands en de zesdaagse renner Palle Lycke. Op 20 km van het einde probeerde Valeer Vansweeveld het op zijn eentje. Hij werd achternagezeten door Holst (NI) en later ook door Ronald Dewitte en JP Monseré. Dit viertal maakte spoedig de kloof. In het peloton verzette Altig bergen werk om de aansluiting te bewerkstelligen, maar zijn inspanningen waren tevergeefs. Op 5 km van de eindstreep plaatste Vansweeveld een korte demarrage en ondanks de goodwill van Monseré kon dit gat niet meer dicht gereden worden. Vansweeveld won op overtuigende wijze en Jean-Pierre startte voor de zoveelste maal met een 2° plaats.

De tweede wedstrijd te Koekelare liet vlotter. Na tal van schuchtere pogingen, hergroeperingen vluchtte uiteindelijk, met nog 3 ronden te rijden, Michel Jacquemin. weg. Spoedig werd hij bijgebeend door Herman Vrijders, Jos Deschoenmaecker, Vanhout, Delaere Monseré en Albert Vandemoortele. Ook Scheers en Erik De Vlaeminck overbrugden. Jempi wachtte tot in de laatste ronde om toe te slaan en de afgetekend de eerste bloemen in zijn nieuwe loopbaan reeds na de 2° wedstrijd te nemen. Later werden nog ereplaatsen gereden te Zedelgem (2°), Izegem (3°), Koolskamp (3°), Desselgem (8°) Beernem (2°) en Adinkerke (6°).

Ook zijn eerste Internationale klassieker viel goed mee. In 'Parijs-Tours' reed hij een opmerkelijke wedstrijd, steeds regelmatig mee in de vuurlinie en keek vooral goed uit de doppen waardoor hij meezat in de goede ontsnapping. Herman Vanspringel won afgescheiden deze wedstrijd waarna Verbeeck de groepsspurt van het resterende peloton won. Jean-Pierre, die niet mee spurte bolde uit op een verdienstelijke 25° plaats. Zijn zesde plaats te Formies (Fr) verwees naar grote Internationale waarde die Jempi zou krijgen in de Italiaans semi-klassieker 'Coppa Agostoni', de ideale voorbereiding op de 'Ronde van Lombardije'. Na enkele moeilijke hellingen ging Bitossi op de 'Col del Ghisallo' aan de haal. Hij zou de top bereiken in gezelschap van Bergamo, Gimondi, Delisli, Schoeters en Monseré. Voor hen reden echter Martin Vandenbossche 25 sec. op Motta en 35 sec. op Poulidor over de col. Poulidor zou in afzink wegvallen en iets later kwamen de koplopers samen. Opnieuw werden 'de kloefen afgesmeten'. Monseré werd in de eindspurt geklopt door de rapste Italiaan Franco Bitossi.

Met dit moreel trok JP naar de laatste wegklassieker van 1969 'de Ronde van Lombardije' Een Belg op dit hoogste podium zou een unicum betekenen in de geschiedenis van onze, toch legendarische wielersport gezien dan alle klassiekers dit jaar door een landgenoot zou gewonnen zijn.

Het werd een betrekkelijk kalme strijd, in bedwang gehouden door het steeds intenser geworden ploegenspel. De finale begon op de 12 kilometer lange omloop rond Como. Georges Pintens begon het eerst. Ray Delisle Tenslotte offerde Martin Vandenbossche zich op en voerde de forcing. De Hingenaar ging zo geweldig te keer dat de kopgroep uiteenscheurde kon, met een uiterste krachtinspanning, in het wiel van onze landgenoot komen. En samen namen ze 250 meters voorsprong op de leidersgroep waarin niet op volle kracht werd gereageerd.

Vooraan nestelden Monseré, Vanspringel, Bitossi, Karsten, Poulidor en Dré Poppe zich bijeen en kwamen op één kilometer van het einde op het spoor van de weglopers. Vanspringel dook als eerste de wielersbaan op.

Hij reed echter iets te ver zodat hij bijna in de graskant terecht kwam. Door dit onvoorzien maneuver kwam Martin Vandenbossche aan de leiding Wegens mindere ondervinding op dit vlak profiteerde de Nederlander Gerben Karsten ervan om langs Bitossi heen weg te duiken naar de zege. Hij werd nog even bedreigd door de sterk opkomende Monseré, die nog de beruchte Italiaan gepasseerd had. Opnieuw de dichtste ereplaats (een verwijzing naar het oordeel van de doorsnee wielervliefhebbers een Poulidor') maar ook terug de overtuiging zijn woordje te kunnen meepraten in de profwereld.

Een kampioen in spé waarbij ze hem reeds in het rijtje Van Steenberghe, Van Looy en Eddy Merckx deden postvatten. Jempi was een grote 'seigneur' aan het worden waardoor de Internationale 'bouquets' niet lang konden uitblijven. Niemand vermoedde toen hoe vlug dit tot de waarheid zou behoren. Niemand vermoedde toen hoe vlug dit tot de waarheid zou behoren. Tijdens de winterbedrijvigheid waar Jempi zich onledig hield met enkele crosswedstrijden als tijdverblijf. Toen bereikte hem het bericht als zou Karsten bij het dopingonderzoek, na de Ronde van Lombardije, positief zijn bevonden! Dit werd bevestigd door de Italiaanse wielerbond aan de K.N.W.U. (Koninklijke Nederlandse Wielers Unie). Even later kwam het bericht dat een woedende Karstens een contra-expertise had aangevraagd, zijn goed recht trouwens. Iets wat hem volgens de reglementen van de Wielers-Unie onmogelijk kon worden geweigerd, maar moest plaatsvinden in hetzelfde laboratorium, als bij het eerste onderzoek. Na heel wat circusvoorstellingen van de Nederlander (die zijn publiciteit goed wist te verzorgen) kwam de genadeslag Gerben zat in de fout. Het toxicologisch onderzoek bevestigde de sporen van Amfetamine in de urine van de Nederlander Gerben Karstens. Hij werd daardoor gedeclasseerd en kreeg de 'eeuwige tweede' Monseré een eerste klassieker op zijn naam. Jempi verklaarde later aan de pers dat deze zege hem op bedrieglijke wijze werd ontnomen, maar jammer genoeg geen schadeloosstelling kon bekomen. Voor de geleden publicitaire waarde van een directe overwinning.

Intussen was Monseré begonnen aan de technische voorbereiding van zijn debuut als baanrenner. Te Gent werd duchtig getraind en aan zijn positie gesleuteld. Het Kampioenschap van België Omnium werd met een geforceerde versnelling genomen. Dit eiste echter een enorme aanpassing van de positie. De randmensen in het Gentse Kuipje keken verbaasd op. Jempi liet een grote indruk. Hij was samen, met zijn vriend Roger De Vlaeminck, niet meer de 'cowboy' uit zijn vroegere pistebedrijvigheid. Beide 'posnakels' reden de echte pistiers met verbluffend gemak naar huis. Alain Van Lancker had zich bij de afvallingswedstrijd, zoals verwacht, de rapste getoond tegenover Monseré Deze nam echter in de achtervolgingsproef revanche Daar won Paul Crapez terwijl specialist Debosschere in zijn 'Kilometer' de beste tijd maakte. Dit bracht het trio Monseré-De Vlaeminck-Crapez naast elkaar in het laatste onderdeel, de puntenkoers met 10 klassementen. De wegrenners hadden het zo verbluffend aan boord gelegd dat de waren pistiers geen schijn van kans kregen. Ze werden murm gereden waarna de lepe Monseré, in samenspraak met boezemvriend Roger, het hazenpad koos en voldoende punten sprokkelde om met de vingers in zijn neusgat als grote winnaar de zege en bijbehorende Belgische titel pakte. Naast zijn twee tricolores bij de Australische achtervolging, als militair op de weg is dit reeds de vierde Nationale trui voor Jempi, die daardoor bij Patrick Sercu in het spoor komt. Niet dat je zo maar Monseré naast Patrick Sercu kon plaatsen. Verre van zelfs, en voor Jean-Pierre is de pistebedrijvigheid enkel een voorwendsel om als huisvader iets bij te verdienen tijdens de stille bij de Oedrongen rustperiode op de weg.

Met de vrienden Roger en Erik De Vlaeminck moest hij natuurlijk ook eens proeven van de crosswedstrijden. Na de kennismaking in Frankrijk bood hij zich aan voor het serieuze werk tijdens de cross te Eeklo. Hij vormde er ploeg met Rolf Wolfshohl. Als een 'toerist' bengelde hij op een 15° plaats. Een blik op Merckx overtuigde hem dat ook in deze discipline de 'meest gepreze' er blik van beroepsernst ten beste gaf. De volksjongen wilde voor zijn superieur niet onder doen en schoot den dans in. Hij zweepte de verwondert opkijkende Wolfshohl letterlijk op en bracht het nog tot een uitstekende 5° plaats. De talrijke omstaanders hadden zijn adem horen piepen alsof zijn borstkas zou kapot springen.

Jempi leerde dan ook dat de groeten moesten afzien en zich de beste tonen in ieder wieleronderdeel, ook in het veld. Noblesse Obligé!

X 1970 De stageperiode

Jempi Monseré is nog steeds de olijkerd. Hij is de goede sfeer in het Flandria Team. Hoe staat het echter met de beroepsernst? Is deze nog steeds op te brengen? Opnieuw vragen die oprijzen bij het zien van de levenslustige Monseré, die het leven als een lolletje scheen op te nemen. Deze indruk is inderdaad mis en dat merk je meteen als je Monseré even terzijde neemt. Je verneemt van hem, in twee volzinnen, meer dan van ieder ander na een diep en langzinnig gesprek. Je kan je niet van de indruk ontdoen van het feit dat er twee Monseré 's bestaan. Een dubbele persoonlijkheid dus, namelijk de guitige volksvriend en de doordachte wielrenner. Hij beseft beter dan wie ook dat je de wereld niet in één dag kan veroveren. En dat uitstekende prestaties een, met soepele geest samengesteld en aangepast, programma moet worden ontworpen en stipt gevolgd. Een heerschappij dat, ondanks zijn jeugdige leeftijd, met beide voeten op de grond staat.

Als rodageperiode heeft Dhr. Paul Claeys het zonnige Andaloësië uitgekozen. Sportbestuurder Breek Schotte trok met JP Monseré, Erik Leman, André Dierickx, Wilfried David, Joop Zoetemelk, Eddy Beugels, Michel Coulon, Emiel Bodart, Jaak Debouver en Pol Mahieu reeds dagen vooraf naar Nerja. Monseré beleefde daar het probleem, die zijn levenswandel benadrukte. Niemand had gemerkt dat de datum op zijn paspoort was verlopen. De Belgische autoriteiten hadden, zoals meestal het geval is, alleen belangstelling voor de VIP's in eigen persoon doch de Spaanse tolbeambten maakten er geen grapjes over. Waardoor Jempi's eerste kennismaking met Andaloësië gebeurde op het politiecommissariaat. Onder betichting van vaderlandloze avonturier werd hij onder aanhoudingsmandaat gesteld. Er was een dringende tussenkomst nodig van de organisatoren om hem op vrije voeten te krijgen. De Ronde van Andaloësië is een wedstrijd waar rodage en een enorme publiciteit voor de winnaars belangrijker is dan het prijzengeld.

Reeds in de eerste rit loodste Jempi zijn ploegmaat Leman naar de bloemen, welke hij de dag erop, in de koninginnenrit te Cordola, veroverde, na een lang spurtgevecht met de aalvlugge Nederlander Van Katwijk. Tijdens de derde rit, door Erik Leman gewonnen, verspeelde Monseré, door tegenslag, de leiderstrui aan Hans Ottenbros (NI). Te Cadiz bracht een bewogen spurt, de tweede etappezege op zijn naam. De Andalousische overrompeling kwam er in de rit naar Ronda, die wegens onvoorziene omstandigheden werd afgebroken. De renners doolden er als eenzaten rond, niet wetende wat er te gebeuren stond. Monseré die, op de helling van Los Paloma, nog volop in eindstrijd zat geraakte tenslotte met zowat 45 minuten achterstand van de winnaar Gallera over de eindstreep. Hij werd drie keer door Breek Schotte geholpen aan nieuwe wielen. Doch reed nadien nog vier keer plat en is tenslotte op de velgen en met een voorwiel waaruit enkel spaken ontbraken naar Rona gesukkeld. Zo werd de Spanjaard José Lucas nog de eindoverwinnaar in deze vervalste Ronde van Andaloësië. Zonder deze onvoorziene en weinig aangekondigde omleidingen kon deze rittenwedstrijd de Nederlander Harm Ottenbros niet meer ontsnappen. Uitslag Monseré 24° op 45'22.

Na deze rodage keek Monseré sip toen hij vernam Parijs-Nice te moeten rijden. Vele renners zouden blij zijn met deze uitnodiging, doch deze rittenkoers was aan Jempi niet besteed. "Ik ben pas 21 jaar en moet met mijn freel gestel nog op volle sterkte komen" repliceerde Monseré. "Ik ban bang voor fysieke ondermijning en weet van mezelf dat ik geen 1000 km in de benen moet hebben om naar een topconditie toe te groeien" vervolgde hij zijn uitleg. Doch een kort gesprek met Breek Schotte deed hem besluiten aan te zetten. "Alleen maar om den Breek een plezier te doen" was zijn korte uitleg.

Het werd een ware calvarieberg. Door de gevolgen van een val te Ledegem (waar men niks van wist) leed hij enorme pijn aan de knie, welke te Autun, terminus van de eerste rit, flink oezwollen was. Aan de start van de volgende etappe kwam hij alleen op aandringen van zijn sportbestuurder, maar na amper 40 km nam hij plaats in de bezemwagen. Deze Oave heeft niemand echt verwonderd, gezien Jempi moreel niet was ingesteld om deze rittenwedstrijd te rijden.

In de Openingsklassieker 'Omloop van het volk' was Monseré de man in de kijker. Het gebeurde zoals in de voorspelling van ijzeren Briek te Tielt (72km). Walter Bouquet was op de vlucht geslagen. Dadelijk stortten Dieter Nassen, Brouwer, Monseré en Herman Van Loo zich op zijn wiel. Een bareel historie te Roeselare werd de draaischijf van de koers. Het peloton leed, na een hoopje herrie, een achterstand van één minuut. Achteraf zou blijken dat de aankomst op, ongeveer 100km, te ver was om deze ontsnapping tot een goed einde te brengen. Dit zou eventueel mogelijk zijn geweest mochten de medevluchters mochten de medevluchters van Jempi van hetzelfde kaliber zijn.

Bij het traditioneel slagveld, de beklimming van het Vossenhol (km 111) te Tiegem moest iedereen uit het wiel van de nog steeds hardwerkende Monseré. Eerst dacht hij erover te wachten, maar op de vreselijke kasseiengeduld, tussen de hoge berm van de slingerende Varend-bergtop, liet Monseré zijn vermoeide makers aan hun lot over.

Hij kreeg namelijk het gevoel dat ze achteraan (onder druk van Rik Van Looy) snel naderden. Het peloton was inderdaad op snelheid gekomen. In een allesgevend jacht kwamen een 20-tal renners los. Onder deze enorme druk moest de jonge snaak, die bijna de ganse omloop had geboetseerd, natuurlijk begeven. Hij had, al zij het wat onstuimig, de beloften ingelost. Hij eindigde op een 20° plaats terwijl de sterke Frans Verbeeck zich als winnaar kroonde.

De 'Rode Garde' van Flandria ontpopte zich als een sterk en samengebonden geheel. Een team waarin beloftevolle jongeren het voorseizoen naar hun hand probeerden te zetten. Zij hadden immers begrepen dat daarvoor een goede ploeggeest nodig was. Voorbeeld was de manier waarop alle Flandriaren zich te Ledegem kapot reden om ploegmaat Pol Mahieu voor eigen deur aan de overwinning te helpen. Te Roeselare werd dan alles op Monseré gezet, doch deze begreep dat hij onmogelijk het gat naar de ontsnapte André Dierickx kon toe rijden zonder andere liefhebbers mee te loodsen. Hij wachtte tot André buiten schot was om dan met een alles overtreffende demarrage naar de 2° plaats te springen. In deze geest werden de grote koersen aangepakt.

In 'Gent-Wevelgem' zag men een hamerende Eddy Merckx met zegehonger. In een 20km lange rush hield de 'allesvernietiger' amper twintig kandidaten voor de bloemtuil. Na deze grote kuis begon hij er op de helling van de Rode Berg opnieuw in te vliegen, waarbij tal van bekende namen sneuvelden. In een ultieme poging probeerde Monseré (ja, nog steeds erbij) samen met Jan Janssens en Walter Godefroid nog naar het wiel van de 'kannibaal' te gaan zoeken, doch werden door een kundige Julien Stevens tot de orde geroepen. Monseré werd er in de spurt knap achtste

Ook in de Ronde van Vlaanderen zag men onze Roeselaarnaar geregeld in de eerste gelederen. Hij vertoefde, leergierig als hij was, steeds in de nabijheid van de groten zijn kunde en uithoudingsvermogen brachten hem een zesde plaats op.

Dan kwamen er weer moeilijke tijden voor Monseré. Hij werd verplicht de 'Ronde van België' te rijden. Met weinig overgave maalde dag per dag de kilometers af om in de laatste rit er op het einde de brui aan te geven.

Samen met hem de ploegmaats Erik Leman en Roger De Vlaeminck. Samen hadden ze het plan 0evat om die dag het nabijgelegen traject van Parijs-Roubaix te gaan verkennen.

In de slotfase van deze beroemde klassieker streden vier renners in de spits. Het Flandria trio De Vlaeminck, Leman, Dierickx en het fenomeen Merckx. Deze laatste sleepte met zijn onverbiddelijke superklasse toch nog de overwinning in de wacht. Monseré (10° plaats) toonde zich 0ewonden. Met besmeurd gezicht en vonkende ogen vloog hij in de kleedkamers naar Roger De Vlaeminck. "Roger jong, nu kan ik niet meer volgen. Waarom gaat dien Erik (Erik Leman) op 60 km van het einde aanvallen? Da's toch pure waanzin" Roger antwoordde niet. Hij had al moeite genoeg om zijn doorweekte driekleur van zijn lijf te persen. Op dat ogenblik stapte Erik Leman binnen en Jempi vloog opnieuw uit "waarom zoveel krachten verspillen als we met bijna de hele ploeg vooraan zitten" Erik repliceerde "Ge moogt toch weten dat ge op zo'n parcours beter alleen of toch met zo weinig mogelijk gezellen rijdt" Monseré wilde van geen afgeven weten. "Maar ge hebt uw reserves verbruikt die ge nodig had toen Merckx ontplofte" Roger De Vlaeminck stelde een einde aan deze conversatie "Jempi praat niet zoveel "Er staat hier nen journalist en er is al heibel genoeg".

In de daaropvolgende klassieker was Monseré opnieuw een der uitblinker.

Hij ontketende de eerste aanval en zijn offensief waarbij hij zes andere renners meetrok duurde 21 kilometers. Het was een stevig groepje met Mendez, Evert Dolman, Catiau, Leif Mortensen, Jos Huysmans en Zioli. De twee ploegmaats van Merckx mochten meewerken. Toch werd er gefaald.

De strijdlust van Monseré was nog niet geluwd. Want op km 98 hing hij het wegelopen duo Mendez- Frijthers zoeken. Na de beklimming van de citadel te Namen werd hij echter bij de lurven gevat. Hij wilde met zijn aanvallen het strijdplan van Merckx in de war sturen. Hij wist dat Eddy iets op het oog had en haalde hem tot tweemaal toe terug. Een los achterwiel belette Monseré echter gepast te reageren op het ogenblik dat Merckx en met Pintens op zoek gingen naar de vooruitgeschoven Bruyère. Na zijn tegenslag ontketende Monseré een helse achtervolging en belandde in het groepje van Erik De Vlaeminck. Daar probeerde hij tot vijfmaal toe weg te demarreren, doch telkens werd hij terug gefloten. "Ik ben akkoord dat Merckx 10km rapper rijdt dan wij maar ik ben met plaats acht toch niet beloond voor de geleverde inspanningen" verhaalde Jempi aan de pers. Iedereen moest toch toegeven dat Monseré tot de grootste smaakmakers van deze Waalse Pijl behoorde.

Zijn eerste Belgische overwinning kwam te Oostkamp. Hij bekende naar deze gemeente te zijn gekomen om een vriend een plezier te doen en om kilometers te maken. De prestatie in de Waalse pijl had hem zo een vertrouwen geschonken waardoor hij niemand meer vreesde. De echte ambitieuze Monseré was Oestaan. Hij trok zich aanvankelijk niet veel aan van het koersverloop zodat hij op 25km van de streep in een verloren positie streed. Vooraan reden Sels, Mendez, Brands, Claes en Vrijders. Met 40 seconden voorschoot waanden de animaters zich buiten schot. Monseré aanvaarde echter niet zomaar de Oelopen schade. Hij scheurde, met felle pedaalslagen, de groep aan flarden. In zijn zog bracht hij B. Vandekerckhove, Fr. Mintjes, D. Vanryckegem, W. Maes, N. Vanclooster, W. Donie en W. Vanneste mee naar de vijf koplopers. Hij nam onmiddellijk de leiding en met alle kracht maakte hij dat niemand nog kon aansluiten. Op 2km van de meet plaatste hij dan een krachtige demarrage die hem meteen 100 opleverde. Jempi weet wat alleen fietsen is en zette iedereen voor een voldongen feit.

Te Bavikhove zag Monseré, die de hele wedstrijd had gecontroleerd, dat de Nederlandse ploegmaat van Rik Van Looy wegspurten en vergenoegde zich met de pelotonspurt tegen de nochtans zeer vlugge Erik Leman.

Monseré had er opnieuw zin in en zowel te Boezinge als in Ninove zette hij alle tegenstanders schaakmat. De man, die men meermaals speelzucht en gemis aan wilskracht toeschreef toonde zich dat hij over buitengewone klasse beschikte en vooral dat hij de nodige zelftucht kon opbrengen om het waar te maken in deze harde stiel. "Mijn speelziekte van bij de liefhebbers kan hier weel eens een miljoen in de pocket schelen redeneerde hij. "Ik denk nooit aan gisteren of vandaag Als ik zin heb om vandaag voluit te gaan dan doe ik het ook" vervolgde een berekende Jempi. "En als ik nu eens mijn zinnen zet op de Belgische driekleur, zelfs op de wereldtrui!!" "Het is enkel één dag hard zwoegen!".

Iedereen wist dus van de toekomstplannen Monseré. Hij drong aan om geen Midi-Libre of de Ronde van Luxemburg te moeten rijden.

Zijn voorbereiding op Yvoir zou hij wel vervolledigen in de komende Ronde van Zwitserland. Hij reed deze ronde enkel als voorbereiding en zijn naam kwam niet veel voor in de analen van deze rittenwedstrijd. Enkel de laatste dag haalde hij de krant omdat hij bij zijn Oave bekende dat hij zijn voorbereiding afgewerkt achtte.

In het Belgisch Kampioenschap in Yvoir zag men een frisse Monseré telkens in de vuurlinie. Hij zou pas bezwijken onder de mokerslagen van een, werkelijk onhoudbare Eddy Merckx, die het toch tot viermaal toe terughalde. Daarom moest hij, tijdens een ogenblik recuperatie, ook de lepe Hermann Vanspringel laten gaan. Om kans te maken tot de deelnemers voor het WK regelde hij dan toch de spurt tegen een eveneens uitgeputte Frans Verbeeck.

"Ik heb al gedaan wat ik kon om Eddy te vermoeien en ging bijna zelf ten onder. Hij is tenslotte vier jaar ouder en dat telt in zo'n krachtmeting. Was hij maar een Fransman geweest" oordeelde hij na de wedstrijd. "Nooit heb ik Merckx zo kapot zien toekomen, geloof me of niet, ik was frisser dan hem op het einde" "Nu maar hopen op enkele mooie criterium contracten of eventueel een aanduiding voor het Wereldkampioenschap" vervolgde hij aan de opdringere persmensen. De Rodenbachzoon was zich bewust van zijn commerciële waarde op de wielersmarkt.

Het 'fonkelend sterretje' weet hoe hij het publiek moest bespelen Hij was iemand in de excentrieke wereld van de velo. De stageperiode was voorbij Onder aandringen van 'de vrienden' reed Monseré in ons land tal van ereplaatsen bijeen. Jempi maakte een grote indruk, niet alleen om zijn stijl, maar vooral op de manier

waarop hij zijn persoonlijkheid liet gelden. Hij schuwde het niet om in de clinch te gaan tegen meester Merckx, die hem dan ook meer dan ooit bewonderde.

Een kenner als manager Jan Van Buggenhout begreep dat Monseré reuze hoedanigheden had en vooral de geschikte atleet was om het hart van de massa in te palmen. Monseré besepte echter ook dat er nog heel wat moest geschaafd worden. De rasechte bengel, de volksjongen, deed zich soms nog wat te onbeholpen voor.

Deze kwaliteiten werden dan ook benadrukt tijdens de zitting van het selectiecomité en de beroepscommissie in verband met het aanstaande wereldkampioenschap. Toen de naam Monseré ter sprake kwam werd er in de marge gereageerd. "Een 21-jarige met veel klasse" Men moet hem te Leicester een kans geven. In het verleden heeft hij nimmer ontgoocheld" Geen enkele opmerking werd daaromtrent en de aanduiding voor Jean-Pierre Monseré bij de Belgische ploeg voor het wereldkampioenschap op de weg werd zonder verder commentaar verzekerd.

De BWB koos voor dit titelgevecht een vrij jonge profploeg met Jos Bruyère en JP Monseré als benjamins. Verder nog Roger De Vlaeminck, Walter Godefroid, Jos Huysmans, Eddy Merckx, Georges Pintens, Herman Vanspringel, Jos Spruyt en ouderdomsdeken Frans Verbeeck (die aan zijn eerste selectie toe was). Als invallers werden Noel Vanclooster en Tony Houbrechts weerhouden.

Het zag er wel Merckxistisch uit, doch de toegepaste techniek zal pas in de bus naar Londen worden geregeld.

XI 1970 De cowboy van Leicester

Monseré vernam zijn definitieve aanduiding voor het WK tijdens zijn verblijf op een camping te Raversijde. Met vrouwtje Annie en zijn telg Giovanni logeerde hij er in een woonwagen. Aan zee, in deze woonwagen legde Jempi de basis van zijn voorbereiding op het wereldkampioenschap. De gekende zaakvoerder dhr. Charles Pommé uit Staden stelde nochtans een riante villa of een appartement ter beschikking van het gezin Monseré. Het antwoord van Jempi was overduidelijk "voor mij de camping en de woonwagen". "Daar voel ik me vrij en op mijn gemak hier vertoef ik onder het volk, want ik ben een zigeunertype".

Deze levenswijsheid deed ons herinneren aan dat ander volkskind... Stanneke Ockers Deze renner werd nadien het type dar de opvattingen over voorkomen en kledij bij renners, alsook de levenswijze ervan drastisch veranderde.

Monseré vervolgde zijn trainingsschema in de Ronde van Luxemburg.

Te Saint-Amands-Les Eaux werd een serieuze strijd geleverd. Ondanks de grote afstand zag men reeds in de beginfase een actieve Monseré. Hij pakte er de zege na een krachtige spurt, met de wind op kop, waarbij Rolf Wolfshohl, Rene Pijnen en de aansteker van de boeiende finale, Raymond Delisle geen enkel verhaal hadden. Jempi vocht er tijdens die acrobatische finale, over ondergestroomde kasseien en macadam, met talrijke bochten van het Franse Noorden. Hij schoot in actie op 20km van het eindpunt. Delisle had een voorsprong van om en bij de minuut opeen achtervolgen groepje met de Nederlander Pijnen, Duitser Tchan, Italiaan Caverzasi, de Fransen Roefel, Vasseur, de Zweed Luc Peterssons en Moneytron. Monseré kwam al vlug vervoegen met Wagtmans en Riëtte en even later ook Cyriel Guimard. Het peloton reageerde scherp op deze uitloop, doch tevergeefs. René Pijnen ging op zoek naar de reeds 1'35 uitgelopen leider. Als een wervelwind dook Monseré op dit Hollandse wiel, met in zijn spoor Wolfshohl. Samen slaagden ze in hun opzet De eindspurt werd een koud kunstje voor de mentaal sterke Monseré.

Op zes dagen van Leicester bracht het meest aangevochten product op de Belgische wielermarkt nogmaals het bewijs van zijn kunnen. De organisatoren waagden zich reeds aan de vergelijking met Eddy Merckx. Jean-Pierre liet alles betijen en vroeg zichzelf even af hoever hij zijn leidersplaats zou verdedigen. Wie Monseré kende wist zijn denkpatroon. "Ik kom stilletjes naar huis als mijn kilometers erop zitten. Alleen Leicester interesseert mij"

Op de vooravond van dit kampioenschap hebben de leiders van de wielerbond de Belgische profs in hun 'Villiers Hall' bezocht, ten einde de ploeggeest door te nemen. Het financiële aspect kwam eveneens ter sprake. Dhr. Frans Ceulaers, voorzitter van het sportcomité, oordeelde dat de bond geen premie moest uitloven, zoals bij de liefhebbers wel het geval was., gezien de uitgeslepen profs wel degelijk hun eigen boontjes konden doppen. Een andere regeling bleek echter ook niet. Roger De Vlaeminck stelde voor, dat in geval van een Belgische overwinning, de winnaar de som van 50.000Fr zou worden betaald aan de ploegmaats. Merckx protesteerde, hij zou niemand betalen die niet voor hem had gewerkt. Toen viel de uitspraak van de schalkse Monseré "indien ik wereldkampioen word krijgt van mij iedereen duizend frank!!!" Zelfs in die omstandigheden kon de guitige Jempi het grappen niet laten. Toch was de sluwe Monseré de enige Belg die zijn voorzorgen had genomen. Hij had namelijk een overeenkomst met Georges Pintens en boezemvriend Roger De Vlaeminck afgesloten.

De zitting werd afgesloten met het akkoord dat iedereen voor eigen rekening zou handelen maar dat niemand de eventuele zegekans van een teammaat in de weg zou staan.

Zo vertrokken de tien Belgische beroepsrenners in het kille, stormachtige Mallory Park, samen met nog 95 andere profs, voor een afstand van iets meer dan 217km lange rit, verdeelt onder 18 ronden van ongeveer 15 ronden. Onder hen het Bahamese bokswonder Leonardo Miller. Deze zette zich onmiddellijk aan de leiding, doch na amper één kilometer moest hij het peloton loslaten. Herman Vanspringel koos voor de vroege ontsnapping. Met hem trokken Gonzales Linares en Vitorio Adorni mee. Na 72km werden ze bijgehaald door Guimard, Lasa, Merckx, Gimondi, Saez, Altig, Vianen, G. Petterson en H. Ottenbros. Hun voorsprong bedroeg 1 minuut. Druppelsgewijs kwamen zich nog meer renners toevoegen, zodat na 96km praktisch iedereen was komen bijschuiven.

In de 7° ronde spurten de Italianen Motta en Dancelli weg. Monseré nog steeds aandachtig, ging vlug mee en na enige tijd bereikte hun voorsprong de 2 minuten. Jempi voelde zich als geroepen om even later te laten merken dat hij het meende. Hij 'ging' telkens als het zijn beurt was, gezwind aan de leiding rammen. Technisch sportdirecteur Oscar Daemers kwam echter roet in het eten gooien "koest houden verdomme en niet meer meewerken" was zijn advies. Dit zette kwaadbloed bij Monseré "is er voor jou maar één renner op de wereld" Doch Daemers bleef kordaat en gebod "in de wielen, het is om je bestwil". Monseré begreep en gehoorzaamde. Hij liet de Italianen betijen. Motta gaf er eerst de brui aan, doch Danchelli, die het gevaar voelde flitste het eerst weg en pakte een voorsprong van 1'20.

Na 121km kwamen een groepje met Gimondi, Santambrogio, Vasseur en Wright zich bij het duo0 Monseré/Motta voegen. Waarna ze in mum van tijd bij de koplopers kwamen. Half koers dus zeven renners, waaronder vier Italianen, in de aanval.

Monseré liet dit zuiders gezelschap maar betijen en reed ostentatief in laatste positie. Hij wandelde rustig mee. Het zat hem wel een beetje dwars maar het werd hem bevolen en hij volgde het op. Toch hield hij het spel rustig en gecontroleerd onder controle. Een streep door zijn gedachten gang was het peloton, die onder leiding van Eddy Merckx, alles bewoog om die gevaarlijke Italianen terug te halen. Toen de hergroepering bijna een feit was bemerkte Gimondi het gevaar en muisde er vanonder. Met een verrassende goed rijdende Vasseur in het wiel. "Wat nu?" Jempi ging ten rade bij Merckx en De Vlaeminck en Eddy schreeuwde hem toe "Jempi, je bent nog frisser dan wij. Als we Gimondi nu laten gaan zien we hem niet meer terug"

Monseré wist uit vroegere confrontaties, dat Gimondi in geweldige vorm verkeerde en greep in. Hij ontplofte uit de greep van het peloton en ging op zoek naar de koplopers. Hij moest het evenwel alleen forceren. Het blok aan zijn been, Mortensen, Rouxel en West weigerden mee te werken. Toch slaagde hij erin de achterstand te overbruggen. Met zes renners trokken ze de finale in.

Uit het peloton ontsnapten nog Verbeeck, Godefroid en Bittossi, die met reuzenschreden op de finalisten naderden. Dit was voor Jempi het sein tot handelen. Met een drietal opeenvolgende demarrages trachtte hij zijn medevluchters te verschalken doch vond telkens een oplettende en ambitieuze Gimondi op zijn weg. Monseré wilde niet met deze Italiaan naar de streep. Plots zag hij een opening tussen Rouxel en Vasseur, vlamde er levensgevaarlijk tussendoor. Indien een van beiden maar één millimeter had afgeweken, was een spectaculaire valpartij onvermijdelijk geweest.

Het lukte! Hij was Gimondi kwijt. De anderen waren te verbaast om te reageren.

Een Westvlaamse jongen, amper 21 jaar, fietste met Opeestoken handen over de eindstreep. Na hem had de jonge Deen Leif Mortensen zich eveneens kunnen losmaken van een ontgoochelende Gimondi.

Voor Monseré was het zijn 18° overwinning. Een overwinning die getuigd van wereldklasse, van een enorm inzicht en vooral zijn eerlijkheid. De chaos was met geen pen te beschrijven. De ganse meute 'konstabels' bleken machteloos om, de overall opduikende en wild enthousiaste Belgische fans, van de wereldkampioen weg te houden.

De helm dragers moeten hun aangeleerde tactiek aanpassen. Ze vormden een hechte haag rond de reeds bestaande groep en lieten geen enkele ziel meer in de cirkel. Het kon de breed lachende Roeselaarnaar allemaal niks schelen. Hij genoot zichtbaar met volle teugen. Mallory Park begroette de jongensachtige kampioen met geestdrift. Monseré liet zich gedwee naar het 'Medisch Kabinet' leiden voor het gebruikelijke plasje en vandaar naar het prachtig versierde podium, waar Jempi meteen op het hoogste trapje plaatsnam

De handdruk tussen Monseré en Mortensen sprak boekdelen. In de glunderende ogen van Jempi kon men als het ware aflezen "deze keer had ik u liggen hé" De revanche van Brno lag nog velen in 't geheugen. Deze regenboogtrui, de hoogste titel, werd door niemand aangevochten. Jean-Pierre Monseré kreeg uit de handen van een sip kijkende voorzitter van U.C.I. dhr. Rodoni (Italiaan) de veelkleurige trui omgord. Deze trui eiste nu de grootste verantwoordelijkheid en koelbloedigheid van een 'new-comer', die door de gevestigde miljonairs van de fiets hardnekkig zal bekampt worden. Het eerste half uur na aankomst was Jempi niet te benaderen. Hij zat gevangen in een cordon agenten. Haastig wierp hij de bloemtuil over de schouder van zo'n bobby. Het tuimelde in de handen van twee wenende vrouwen.

Jempi hield zich kranig en pinkte alleen een traan van geluk weg. Daarna zette hij zijn innemende glimlacht op. Een glimlach die duizenden, plots aan de aankomst gekomen wielergekken, diep trof en door een orkaan van toejuichingen werd onthaald.

Na een rustige uiteenzetting van zijn race was Jempi, beleefd als hij was, aan het danken. De nodige merci 's werden rondgestrooid voor hen die te Leicester, al dan niet gemeend hadden meegewerkt aan het wereldsucces van de volkse Rodenbachzoon. Het klonk heel emotioneel door de talrijke door de talrijke luidspreker "Dank je, Miel Bouttelisier!"

Deze veelzeggende woorden toonden Jempi's ware aard. Geen woorden voor radio en TV maar voor het hart. De grote kampioen die in volle roes toch nog aandacht schonk aan de man (die niet aanwezig was wegens beroepsbezigheden) die hem zijn eerste fietsen bezorgde, die hem jarenlang op een kalme en zakelijke wijze een professionele opleiding gaf, zonder veel pietpraat en gemoedspraatjes. Morgen zal het tussen hen beiden weer op dezelfde wijze doorgaan "zeg Miel... Ja Jempi...zal ik het zo aanvangen..." Een Roeselaarse buurtjongen, een wereldkampioen bleef tijdens de grootste ogenblikken een...mens. Een eerlijk mens. Zijn uitlatingen zijn wel een stukje onbehouden maar meestal raak en recht uit het hart. Deze leidde wel eens tot nare ervaringen, het uitlokken tot de rel Monseré-Gimondi na afloop van deze titelrace.

Tijdens de verplichte persconferentie vertelde Monseré, in aanwezigheid van Oscar Daemers, Daniel Mortier (BRT), René Jacobs (Les Sports) en Lucien Bergmans (Sport 70) "Weet ge" en zijn oogjes begonnen te glinsteren "dat Gimondi tot driemaal toe is komen vragen om te mogen winnen. Hij speelde waarschijnlijk de kaart over het feit dat ik door 'Salvarini' werd benaderd. Toen ik telkens 'nee' schudde kwam hij met een bod van 500.000Fr aandraven Ook dit heb ik geweigerd" Deze uitspraak zette natuurlijk kwaad bloed bij de 'Forca Italia', maar even later bevestigde een eerlijke Leif Mortensen aan een Deense correspondent "Gimondi heeft ook mij geld geboden". Later werd deze historie professioneel de vergeethoek ingeduwd. Het heeft toch een beeld dat er een frisse wind waait waarbij onze jonge profs, die het sportieve hoger in het vaandel dragen dan het financiële.

XII De wereldkampioen Monseré hulde

De Belgische profploeg, hoogst verdienstelijk uit 'Mallory Parc' gekomen, heeft 's avonds in hun verblijf 'Grand Hotel' een korte receptie gehouden en tot laat in de nacht geklonken. Ondanks de grote rivaliteit tussen de Belgische renners was men toch oetogen dat één uit eigen land had gezegevierd.

De chaos werd compleet als de jonge 'Campioni of the World' met zijn gevolg uit Leicester in de luchthaven van Zaventem aankwam en daarna naar zijn geboortestad Roeselare moest.

Vlaggen zweefden aan de masten, enorme foto's prijken op een ereplaats. De ouderlijke woonst in de Populierstraat, het supporterslokaal in de Meensesteenweg, werden overdadig in de bloemen gezet. Overal vloeyde het gerstenat overvloedig.

In de Rodenbachstede scheen Roeselarekermis een week eerder gestart. Huldeblijken bleven maar toestromen. Een der eerste kwam van de 106-jarige Emiel Carbon. Naast deze van FC en SK Roeselare volgden er honderden, waarbij zelfs enkele huwelijksaanzoeken. Tussen al deze blijken van bewondering zat een blauwe envelop met de hoofding 'Regeringstelegram'. De tekst luidde "Onze hartelijke gelukwensen naar aanleiding van uw overwinning in het wereldkampioenschap" Getekend Baudouin et Fabiola.

Na die lange uiting van bovennatuurlijke sportvreugde kwam eindelijk de kans om samen met de familiekring te genieten. Voor zijn ouders, zoon, echtgenote en zusters is hij ondanks de regenboogtrui, gouden medaille en bijpassend lint toch een doodgewone zoon, vader, echtgenoot of broer gebleven. Jean-Pierre voelde zich gelukkig om terug onder de mensen te vertoeven die hem nauw aan het hart lagen maar in gedachten vertoefde hij eveneens die bij het welslagen van zijn loopbaan alles overhadden. Miel, Maggy, Gaston Capelle, Cesar Vanbezien...

Nog steeds was de Populierstraat in staat van beleg. In de huiskamer zaten ook nog schepen Albert Biesbroeck, meneer en mevrouw Jan Derluyn, oud-renners Karel Tersago en Jerome Renier, de jonge hoop Marc Renier en Rino Vandromme. Anderen stonden te popelen om bij te treden maar de overvolle keuken liet het niet toe. De oplossing werd op zijn Monseré 's gevonden... fluks klom hij door het vensterraam van de mansarde, nam plaats in de dakgoot... hoog en droog. Iedereen vond deze schalkse manier van dankbetuiging zeer sympathiek.

Nadat de meeste storm geluwd was zat er in de brievenbus van het echtpaar Monseré-Victor een uitnodiging tot ontvangst op het Bisschoppelijk Paleis te Brugge.

Samen met Briek Schotte, die er in 1950 reeds te gast was (als wereldkampioen) bij de toenmalige Mgr Lameroy, Flandria directeur Pol Claeys, Noel Foré, Provinciaal voorzitter Jos Maertens en het echtpaar De Vlaeminck.

Het onderhoud was hartelijk. Vooral de kleine toespraak van Mgr. Desmet sprak boekdelen "Jean-Pierre, we zijn fier op u... Wij, die hier op het bisdom werken, alsook de proost van 'Sporza' aanzien het als een voorrecht wereldkampioen Monseré te mogen begroeten". Hij beëindigde zijn toespraak met "Jean-Pierre, ge zijt een jong mens. Wat zal de toekomst brengen? Vergeet niet dat Briek Schotte twee keer wereldkampioen is geworden...toon uw meester waardig".

Na deze hoogwaardige ontvangst was er opnieuw groot nieuws aan het Monseréfront. "Jean-Pierre Monseré zal ook volgend jaar de kleuren van 'Flandria-Mars' dragen". Dhr.; Pol Claeys was zeer tevreden en gaf meteen de namen vrij van de ploegmaats die in 1971 zeker tot de kern zouden behoren. Roger en Erik De Vlaeminck, Willy Vanneste, Joop Zoetemelk en Erik Leman.

Tussendoor raadpleegde Jempi zijn huisarts en doorliep de aangeboden contracten waarbij, naargelang de verscheidene belangen al dan niet wordt toegehapt.

Hij toonde wel eens zijn gouden hart, zoals te Poperinge waar hij alle toeschouwers tot ontroering bracht als hij de zopas verkregen bloemtuil overhandigde aan een minder-valide.

In de talrijke criteriums werd hij geroemd om zijn voortdurende inzet en de overgave er steeds een prachtig spektakel van te maken. De echte sandwichman was geboren. Met zijn kinderlijke, sympathieke glimlach reide hij van de ene gemeente naar de andere.

Vrijdag won een werkkragtige Monseré te Roeselare, zelfde avond trad hij nog op te Tienen (3°). Zaterdag was hij te gast te Poperinge (20°), zondag werd hij in het Vincennes (Franse departement Val-de-Marne) aangekondigd, maar eveneens in Dortmund. Hij reed uiteindelijk een knappe zevende plaats te St Pieters-Woluwe. Geen gebrek aan werk dus.

Hij werd er ook als baanspecialist uitgespeeld. Samen met Eddy Merckx behaalde hij de eindzege in het Internationaal Omnium op de Vigorelli baan van Milaan. Onze landgenoten wonnen er twee van de drie wedstrijden (snelheid en de rit in lijn op eigen kracht over 10 ronden) tegen het duo Gimondi-Adorni. De Italianen wonnen enkel de achtervolging over 12 ronden.

Te Koekelare spurte hij zich eerste tegen Daniel Verplancke en Willy Vanneste. Op zijn verjaardag (september) pakte hij de bloemen met voorsprong van 10" op Vekemans en 15" op Eddy Merckx. De Izegemse Patrick Sercuvrienden waren gelukkig hem te begroeten in hun wedstrijd (een toegeving voor zijn vriend en supporter 'den Indiaan'). Hij toonde even tot wat hij in staat was aan de talrijke toeschouwers en verdween dan uit de wedstrijd richting Berlare waar hij contractuele verplichtingen had. Tijdens deze heuglijke belevenissen sloop er plotseling verslagenheid in de

Rodenbachstede. De mare van het schielijk overlijden van Achiel Monseré vader van onze Westvlaamse nummer één, was weldra door iedereen geweten. Het geluk, door de hoge vlucht van de loopbaan van zijn zoon was hem te machtig geworden. Zijn, door een ongeval, geteisterd lichaam vergde een uiterste voorzichtigheid. Zijn ademdebit was gering en de emotionele inspanningen na het wereldkampioenschap stapelden zich op. Op die 10 september voelde hij het als een wurgende greep "Jean-Pierre bel rap de dokter, ik sterf". Dit waren de laatste woorden die hij tot zijn huisgezin kon uitspreken. Inderhaast naar het Stedelijk Hospitaal van Roeselare overgebracht kon hulp evenwel niet meer baten. Achiel Monseré, amper 53 jaar (31/01/17) was heengegaan.

Voor Jempi een regelrechte ramp. Achiel was voor hem, naast vader, ook nog de onvervangbare technicien.

"Ik heb in mijn loopbaan nog nooit een bandje moeten leggen of zelfs mijn fiets moeten kuisen" troostte Jempi zichzelf. "Va zou het niet gewild hebben" Dat was zijn leven. Op bijna iedere koers van zijn zoon was hij tegenwoordig en het ergste was, dat hij zich over het koersgebeuren erg nerveus kon maken. Meer dan nodig voor zijn gezondheid, doch van een oud-wielrenner kon men moeilijk iets anders verwachten. Achiel behoorde tot de bengels die na de dertiger jaren, in die kleine koersjes, zonder vergunning uitkwamen. Samen met Berten Sercu, Vanclooster, Dekeyser, Berten Decin en Bruwier wedijverden ze onder elkaar. Achiel had echter weinig technische bagage. Hij naam als onklopbare premiejager, die er steeds maar op los jakkerde. Toch won hij eens 12 koersen op één seizoen. Hij werd ter aarde besteld in de kerk OLV Onbevlekt op de Tassche en achteraf geplaatst op het kerkhof te Beveren/Roeselare.

Mede door dit tragisch overlijden werd de officiële Monseré hulde door de 'Vriendenkring' afgelast.

De eerstvolgende wedstrijd te Retie hield Monseré er o een strak tempo in dat iedereen het begaf. Hij moest en zou de bloemen veroveren.

Daarna kwam het 'Kampioenschap van Vlaanderen' te Koolskamp. Er waren zo'n 30.000 mensen op de Omloop. Deze massa vergreep zich tot de laatste meters aan een prachtig wielerspektakel. Vanaf de 5° ronde hebben Hubert Hutsebaut en Jackie Coene zich als doorwinterde premiejagers laten gelden. Daarna kwam Rudi Serruys, die het ook een tijdje uithield waarna Monseré voor de beslissende ontsnapping zorgde samen met Noel Vanclooster en Herman Vrijders. Samen bundelden ze de krachten en onder goede verstandhouding reden ze naar het einde van deze koers. Noel Vanclooster klopte de wereldkampioen in een hardnekkig zij-aan-zij gevecht op de streep en kreeg daarmee de leeuwentrui omgord.

Na een derde plaats in het Italiaanse Larciano knoopte hij opnieuw aan met de zege. Hij finishte heel 'alleen' te Adinkerke. Te Beernem, in het liefdadigheids criterium rond het St. Amandusgesticht kreeg hij klop, in de koninginnenspurten, van Patrick Sercu, Erik Leman en Guido Reybrouck.

Na zijn gedwongen Oave in 'Parijs/Tours' stond Jempi opnieuw in een speciale belangstelling. Hij werd de ster van de eerste zesdaagse in het nieuwe sportpaleis van Vorst. Toen zijn voorgeschoven ploegmaat P. Sercu, wegens verwondingen aan de knie, het strijdtoneel verliet, kon men de wereldkampioen niet overhalen met Cowland de koers verder te zetten. Zo ondervond manager Miel op zijn beurt dat de 22-jarige Westvlaming er soms een eigenaardige, maar tevens sterke persoonlijke principes op na hield.

Er geschiedde dus veel sedert Jempi die veelkleurige trui om de lenden droeg. De onberekenbare Roeselaarse speel- en spotvogel kronkelde echter met verbluffende gladheid door alle moeilijkheden.

Na het tumult wegens de kwestie Fandria-Salvarini, werd hij persoonlijk door de Italiaanse bonzen uitgenodigd om het geval in der minne te regelen.

Minder groot, doch even sympathiek kwam er toch de uitgestelde viering, waarbij hij door de Roeselaarse magistratuur en de Monseré aanhang werd gehuldigd.

De Brusselse en andere gebeurtenissen waren vooral voor matchmaker Jean Van Buggenhout geen hinder om Monseré te verzoeken deel te nemen aan de pistewedstrijd België Italië. Aan de zijde van Eddy Merckx, Roger De Vlaeminck en Ferdinand Bracke kregen de Italianen Motta, Bitossi Zilioli en Basso er duchtig van langs. Nog meer pistebedrijvigheid. De trekpleister der komende zesdaagse Sercu-Monseré, hebben tijdens de openingsmeeting te Gent met klank het Internationaal Omnium gewonnen. Ze zegevierden in vier van de vijf reeksen. Boze tongen beweerden reeds dat het voor Monseré niet moeilijk was aan de zijde van Patrick Sercu. Toch had Jempi voor de start van het Belgisch Kampioenschap koppelrit te Gent plankenkoorts. Hij begreep dat hij hier niet mocht ontgoochelen. Het werd een meevaller. Opnieuw een kleurige trui rond zijn schouders Dan waren er de tientallen spurt, feest en gala- avonden waar een goedhartige Monseré telkens weer naar toe trok. Dit was misschien de oorzaak dat de eerste Zesdaagse van Gent geen overrompeling werd. Ondanks de aanwezigheid van Patje Sercu moest er duchtig voor de punten en de ronden worden geknokt. Tot op het einde was er geen enkele zekerheid. Dit werd opnieuw een waarschuwing voor Jempi omdat hij het niet al te luchtig zou opnemen. Doordrongen van deze gedachte werd hij op korte termijn terug de baanrenner die men van hem verwachtte. Patrick Sercu was zichtbaar tevreden. Sercu had deze overwinning reeds tweemaal op zijn naam aan de zijde van Eddy Merckx maar toen hij zich na een spannend en succesvol verloop in de armen van Monseré bevond zij hij: "maar met den dezen hier aan mijn zij mogen ze allemaal komen" Dit was geen grootspraak en werd meteen bevestigd met een klinkende zege in de 'Six Days of Grenoble' Jempi had zich hier bevestigd als het 'gouden mannetje' voor de tanende baansport.

Veelvuldig als hij was stapte hij daarna gezwind over naar het veldrijden. Na een korte kennismaking te Ardoeie werd hij door de gebroeders Germain en Erik Ebo uitgenodigd in de koppelrit te Merelbeke. Hij moest er rijden aan de zijde van zijn vriend Erik De Vlaeminck. Het hoeft natuurlijk niet gezegd dat beide wereldkampioenen hu trui waardig hebben getoond. Geen enkel ogenblik verkeerden ze in moeilijkheden. Erik speelde op zekerheid en liet, zonder zich blijkbaar in te spannen, de mogelijke zegekandidaten J. Vanhaezevelde/M. Deblock en FR. Verbeek/Berten Vandamme in de steek. Monseré hoefde dit puik staaltje voorbereiding enkel af te maken door afgescheiden onder het spandoek te rijden als winnaar van een spectaculaire en vooral sportieve wedstrijd. Dit waren zoal de laatste heldendaden van het seizoen. Als concentratierust stortte hij zich op die andere liefde: de voetbalsport

Regelmatig speelde hij mee in een fabriekploegske (weeral een vriendendienst) en te Poperinge scoorde hij reeds zijn eerste doelpunt.

Ook te Mere stond hij aan de aftrap tijdens de wedstrijd ten voordele van renner Viktor Neuland (langdurig in het gips) aar tal van bekenden aan deelnamen. Zo viel het doek over een voortreffelijk wegseizoen 1970.

In de ruime ontvangsthal van de B.W.B. te Vorst overhandigde hij dhr. Felix Lévitán, voorzitter van de Vereniging der Organisatoren Internationale Wielervedstrijden (A.I.O.C.C) de wereldbeker aan het 'Flandria-Mars-Team.

XIII Ramp voor de wielersport.

De Britse slagzin 'Never change a winning team' waarmede de veronderstelling, in de Zedelgemse werkhuizen, werd ingezet, slaat niet alleen op het commercieel samengaan van de sportieve partners Flandria en Mars, maar ook op de ruggengraat van de gehele formatie. Et klavertje vier werd behouden Monseré - Leman, de pursans voor de klassiekers en het rondewerk voor R. De Vlaeminck - Zoetemelk

Jempi had in Andaloesië naast zijn enorme populariteit nu ook zijn waardering als wereldkampioen hoog te houden. Ondanks het heerlijk zonnetje bedraagt de temperatuur amper 15 graden zodat de jongens zich op 2300 km van hun huis voelen alsof ze op eigen bodem rijden.

De Ronde van Andaloesië werd gestart op de zondag met een inleiding, waarbij de rood-witten meteen een wervelende show maakten.

Nog voor Roger De Vlaeminck met Oegegeven handen, enkele meters voor de groep, over de streep bolde hadden de honderden Vlaamse supporters, in het eerste gedeelte van de 'Trofeo del sol' de mannen van Brik Schotte een superieure uitdaging zien aannemen. Ze wonnen eventjes negen van de twaalf premies tijdens de inleidende raid door het Malagese stadsgedeelte. Leman (3), De Vlaeminck (2), Monseré, Deboever, Staes en Tabac waren de gegadigden. Slechts Ocana, Whright en Ottenbros konden die opmars even onderbreken. Monseré begeleide Leman naar de spurtbaan op 300m van de streep waarop Erik gemakkelijk de klus klaarde. 's Anderdaags trok Jempi, in gezelschap van Jos Vandervleuten, reeds vroeg de bergen in. De lange ontsnappingspoging brachten 10 medevluchters vooraan. Op 9,5km van het einde zette Monseré deze helden opnieuw voor schut en bolde eenzaam naar zijn eerste seizoenzege. De bloem Monseré begon te bloeien.

De Spaanse radioman Antonio Camito was vol bewondering voor hetgeen Monseré op de heuvelachtige autobahn van Sevilla naar Jerez de la Frontière heeft zien presteren. Naast een uitbundige reportage hoorde men hem door de Spaanse radio zelfs een wijsje zingen: "Monseré, maravilla de routier" (Monseré de schitterende van de weg). Een oordovend applaus volgde een denderende 'Olé' op ter waardering voor de wereldkampioen, die met zijn stijl, kunde en temperament, het warme hart van de Zuiderlingen hoog deed oplaaien.

De Heuvelachtig 75km van Jempi waren inderdaad onuitwisbaar schitterend. Men zag hem, ontembare wegglooiingen, zowel vriend als vijand, de les spellen. Hij reed op een manier die ook van Eddy Merckx een uitzonderlijk renner maakte. De demonstratie begon reeds na 25km, toen hij de eenzame vlucht van Sanchez tot staan hield. Met negen man trokken ze verder. Tussendoor haalde Jempi nog Erik Leman terug, die de trein had gemist. Hij holde daarna als een bolide over de heuvels. Op iere heuveltop wachtte hij even op de anderen en spoorde hen aan tot krachtig verder werken

Dan begon Perurene met overmoed het Flandria team uit te dagen. Monseré's adrenaline stroomde feller. Hij sleurde de groep in stukken en trok met Vandervleuten, Solier Santamaria, Galera Casas en Pessarodon naar de finish. Daar rondde hij zijn indrukwekkende prestatie bijna verkeerd af. Hij spurtte 21m voorop het spandoek onder. Het was echter een reclaimedoek. Het echte spandoek lag nog 100m verder.. De inspanning diende dus herhaald te worden. Hij ontbolsterde nieuwe lendenrücken en met nog 50m te gaan liet Monseré zich zegezekeer, met de armen hoog in de lucht, in vrijwielend over de streep bollen. In de zware bergrit naar Ronda, leidde de nochtans gekwetste Monseré (tweemaal gevallen in de eerste 50km) met meesterhand het tempo tijdens de laatste klim. Zo maakte hij het mogelijk dat er iemand wegspurte Ondanks een nieuwe bandpech maakte hij op het einde de weg vrij voor zijn, op zege beluste, vriend Roger De Vlaeminck. Het eerste Internationaal succes was binnen.

Een schoner en indrukwekkendere intrede kon de wereldkampioen niet verwachten.

Zijn wereldklasse en zijn vanzelfsprekende soepele pedaaltried maakt het voor Monseré gemakkelijk om van de ene discipline naar de andere over te stappen.

Monseré veroverde in de Antwerpse zesdaagse in korte tijd de harten van het Oetogen en wielerminnend publiek.

Mede daardoor kon hij zich de luxe veroorloven in de beginfase een rebellenrol te spelen, hierin gesteund door een sterke Julien Stevens en de onderlegde Gilmore Zelfs in de ultrasnelle ploegenwedstrijd praatte de wereldkampioen op de weg aardig zijn woordje mee.

Er werden nochtans geen geschenken uitgedeeld. Hij wist het in de dernyreeks, met nog 10 rondes te rijden, dook hij uit zeste stelling en knalde iedereen voorbij waarna hij een lang zij-aan-zij gevecht met René Pijnen zich toch moest gewonnen geven.

Hij verbaasde ook iedereen toen hij, samen met zijn ploegmaat Stevens en een gelegenheidspartner Kemper, stand kon houden en nog een aangename ereplaats, na de specialisten, het trio Post- Pijnen-Duyndam. Na dit intermezzo moest Monseré weer de weg op.

Te Kuurne rondde Roger De Vlaeminck een mooi ploegspel van de formatie 'Flandria' met succes af met een onweerstaanbare demarrage. Voordien hadden Georges Pintens en de groep 'Verbeeck' grof spel gespeeld waarna Monseré de beslissende stoot lanceerde.

De Omloop van Zuid-Westvlaanderen te Hulste werd buiten alle verwachtingen niet op naam geschreven van de regenboogtrui Hij liet deze aan zijn ploegmaat en boezemvriend Roger De Vlaeminck. Tijdens de laatste 10 kilometers van een boeiende finale hebben Roger en Jempi al hun kaarten op tafel gegooid. Door om beurten een zware versnelling door te voeren probeerden de pallieters hun negen medevluchters uiteen te rafelen. Jempi had graag zelf gewonnen en toen Roger even was weggegritst probeerde Monseré nog even om tot bij hem te wippen. Hij voelde echter steeds het blok aan zijn achterwiel en verkoos stil te blijven zitten, teneinde de vlucht van zijn maatje niet in gevaar te brengen. Aan de eindmeet grabbelde hij dan maar de naaste ereplaats mee in een kort maar heftig spurtje. Een wereldkampioen in een knechtenrol.

Hij deed het inde Elfstedenronde nog eens over. Iedereen haakte aan zijn achterwiel en omdat hij er niet in slaagde de vrijheid te nemen liet hij simpel zijn jeugdige ploegmaat, de Nederlandse eerstejaarsprof Harry Vanleeuwen ontsnappen. Deze bedankte met zijn ondervindingrijke medevluchters Eddy Verstraeten en Noel Vantieghem vooraf te rijden in de eindsprint.

Het Flandria groepje met de gebroeders De Vlaeminck, Monseré en sportbestuurder Noel Foré kwamen er ook aan te Retie om er de traditionele jaarmarkt- en kernisprijs te rijden.

Met lachende gezichten waren ze in het vakantieoord 'De Linde' hun rugnummers gaan afhalen. In de dorpskom startte de beroepsrennerswedstrijd ingericht door 'De Zonnestraal' uit Retie. Nimmer had iemand een vermoeden dat één van deze belhamels, door een stom ongeval de wereld in diepe rouw zou dompelen. De wedstrijd was reeds in zijn eindstadium De renners hadden toen ongeveer 80km afgehaspeld en reden in de gebruikelijke waaivorm op de Turnhoutsesteenweg tussen Lille en Retie.

In tegenovergestelde richting stond de Mercedes 220 van Mej. Josefien Lammens uit Lichtaard ongeïnteresseerd te wachten tot de meute veelkleurige truien voorbij was.

Monseré had net de kop van het peloton verlaten en ging achteraan plaats nemen. Waar hij het juiste ogenblik zou afwachten om zijn allesvernietigende demarrage te plaatsen Tijdens de spierontploffing keek hij nog even door d armen om te zien wie er eventueel zou reageren. Bij deze beweging plofte hij tegen de Mercedes aan. Door de schok brak zijn stuurstang en caprioolde hij met veel geweld in de verbrijzelde voorruit. Hij kwam met een smak enkele meters verder op de brede macadam terecht. Het hoofd naar de hemel gericht. Jempi lag roerloos op de weg uitgestrekt. Alleen zijn rechterarm ging even in de hoogte. Een automobilist, die het drama had zien gebeuren, kwam geschokt toegelopen. Wanneer deze zich over Jempi heen boog valt de rechterarm slap op de grond en balt Monseré zijn linker vuist tot een laatste stuiptrekking. De automobilist schrikt ontdaan terug en terwijl de mensen kwamen toegelopen liep een dun straaltje bloed uit de neus van de ongelukkige renner.

De omstaanders bleven zich angstig afvragen hoe erg het wel was. Er moest een dokter bijkomen en liefst zo vlug mogelijk Er kon misschien nog hulp worden geboden.

Intussen was Noel Foré erbij gekomen. Knielend wrijft hij over het gelaat van zijn poulain, nog steeds niet begrijpende wat er feitelijk gebeurd is.

Johan Demuynck en Roger De Vlaeminck voelden het fatalisme van het dram aan en keerden samen met een vijftal renners uit de groep op hun stappen terug. De Flandria garde keek overbezorgd naar het bleke gelaat van hun kopman.

Intussen zat de bestuurster van de aangereden wagen in shocktoestand, sprakeloos achter het stuurwiel. Het brekende glas had eveneens bloedspoor over haar gelaat en oog laten sijpelen.

Eindelijk kwam de hulp opdagen. Dokter Michielsen legde zijn hand op Jempi's hart, beluister het met de stethoscoop en zou even later met doffe stem verklaren: "Hier kan geen hulp meer geboden worden. Die jongen is dood..." Op het polshorloge van de dokter leest men 15.40... Het drama heeft zich voltrokken.

Er wordt een deken over het gelaat van Jempi gelegd. Iedereen trekt zich dia geschokt terug. Het lijkt nog te afschuwelijk om waar te zijn. Er is geen Wereldkampioen meer... geen Monseré. Het bericht van zijn overlijden sloeg iedereen, vriend of tegenstander, tot hopeloze verstomming. Nee, dit kan niet, dit is onmogelijk... en toch!

De kille feiten duwen ons op de keiharde realiteit. Jempi is niet meer, hij is heengegaan verongelukt tijdens het uitoefenen van zijn beroep.

Bij het binnenrijden van Roeselare staan overal ongeloofwaardige trosjes mensen troosteloos en niet begrijpend te praten. Aan het stadhuis, boven de trappen waar Jempi enige maanden geleden werd gelauwerd, hangen de vlaggen halfstok. Roeselare rouwt en zijn bevolking is gewond.

In het lage, eenvoudige huisje langs de Populierstraat zijn de luiken dicht. Daar treurt een familie, die in een periode van nauwelijks zes maanden twee dierbaren zien losgerukt uit, tot nu toe, aangenaam leven Niet alleen Westvlaanderen rouwt, het hele land en zelfs ver over de grenzen deelt men de grote smart. Als alle mensen, die Jempi in zijn korte loopbaan, een dienst bewezen heeft, straks op de begrafenis achter de dodenwagen gaan opstappen dan wordt dit een kilometerslange stoet. Moge dit beeld het leed van de familieleden, vrienden en trouwe supporters verzachten.

Door onbekende handen werd een wit kruisje geplaatst langs de baan Lille-Gierle, op de plaats waar de jonge, zo beloftevolle wereldkampioen het leven achter zich liet. Vóór het kruisje werd een bloempot geplaatst met purperen sleutelbloempjes. Typisch Kempisch, maar een stukje hart

Op

Zaterdag 20 maart 1971 hebben de doodsklokken hun adem over de Rodenbachstede geblazen., om het afgeknakt leven van hun 22-jarige inwoner naar zijn laatste rustplaats te begeleiden.

Om 8 uur in de morgen werd het stoffelijk overschot vanuit het Roeselaarse Maria Rustoord naar de Hall van het stadhuis gebracht. De sportbestuurders en de ploegmaten hielden er een wake. De kist werd bedekt met de regenboortrui, de WK-medaille en enkele bloemkransen. In een geforceerd tempo schoof de Oekomen massa voorbij de lijkst. Op zijn laatste tocht naar de prestigieuze St Michielskerk werd hij traag en triest door duizenden vrienden, supporters en toevallige kennissen begeleid. Met gebogen hoofd, uit eerbied, leed en verdriet schoven ze allen, gekomen uit de vier windstreken achter de zwart glimmende lijkwagen. Voorafgegaan door een muziekkorps, dragers van zwart omfloerste trommen, gleeed de lijkwagen geruisloos naar de kerk. Niet zonder veel moeite werd deze bereikt. De nieuwsgierige menigte zorgde voor een overrompeling.

Na de kerkelijke rouwdienst werd het stoffelijk overschot, begeleid door tromgeroffel en hoge Gregoriaanse muziek naar het stadskerkhof overgeplaatst. Het werd Oebaard voor het monument der gesneuvelden waarna de mensenmassa tot laat in de namiddag nog een laatste groet brachten.

Met bevende hand legde Annie Monseré er een smetteloos ruikertje witte tulpen en gedenkplaatje van hun zoon Giovanni naast.

Tegen de valavond dan, eens de eindeloze rij bezoekers afscheid hadden genomen, werd Jempi in alle intimiteit naar de begraafplaats van Beveren-Roeselare gebracht. Daar kon hij eeuwig rusten in de nabijheid van va Achiel.

Vaarwel Jempi... Rust in vrede.

XIV Fonds en aandenkens 'Jempi Monseré'

In het Belgisch Staatsblad verscheen de oprichtingsakte en statuten van de vereniging zonder winstgevend doel 'Fons Jempi Monseré'. Dit had tot doel fondsen te verzamelen tot het oprichten van een gedenksteen op de plaats te St Peters Lille, waar Jempi is verongelukt. Het ontbreken van een daadwerkelijke verzekering te kunnen aanvullen en tevens fonds te zijn voor andere getroffenenen.

Het beschermcomité omvat volgende namen. Dhr. Vanmechelen, Minister van Nationale Opvoeding en Cultuur – Dhr. Breyne, Minister van huisvesting en gezin – Dhr. Willy Declercq, ex-minister en volksvertegenwoordiger – Dhr. Pieter Leys, volksvertegenwoordiger –

Dhr. Monbaillie, bestendig afgevaardigde – Dhr Maurits Moyson, algemeen voorzitter van de BWB – Dhr. Jozef Maertens, voorzitter afd Westvlaanderen – Dhr. Aimé Claeys, directeur-generaal van de firma Claeys Flandria – Dhr. Devillard, algemeen directeur Mars – Dhr G. Vandenbroucke en I Van Meris, zaakvoerders Mars – Dhr. Oscar Daemers, bestuurden Sportpaleis Gent – Dhr Van Buggenhout – het werkcomiteit – Dhr Pol Claeys-Hoefnagels-Lingier-Verschelden-Briek Schotte-Noel Foré en Deceur

Te dezer gelegenheid werd een mooie folder uitgegeven met foto van Jempi. Het fonds verzekerde zich eveneens de vlotte medewerking van zowat alle renners. Velen hebben dan ook onmiddellijk hun medewerking gegeven aan de 'Grote Prijs Jempi Monseré' in het Gentse Sportpaleis. De inrichting werd een overweldigend succes. Een vol uur voor de aanvang van de meeting was er geen enkele zitplaats meer te verkrijgen. Tijdens de wedstrijden stonden nog honderden sportliefhebbers aan de gesloten loketten van de sporttempel. In de bomvolle zaal kreeg de weduwe Mevrouw Annie Monseré een ereplaats, naast haar Mevr Claudine Merckx. Beiden werden onmiddellijk begroet door de onderscheidene sterren die aan dat gala deelnamen.

Vooraf de voorstelling der ex-kampioenen bracht een bijzondere stemming met zich mede. Om beurten kwamen de herinneringen in de piste. Eloi Meuleberg, Jef Scherens Jan Walschaerts, Yvonne Reynders, Paul Depaepe, Karel Kaers, Benoni Beheyte, Romain DeLoof, Briek Schotte, Vittorio Adorni en Rik van Looy. Ook de schepen van sport der stad Lokeren, gewezen zesdaagse renner Roger Deneef een ereronde af. Het toen acht jaar geleden voorval van het gebeuren te Ronse bracht de voorstelling Beheyte – Van Looy nog steeds gemengde reacties los bij het talrijke publiek. Het veerde recht waarbij beide kampioenen een ovatie kregen die ze waarschijnlijk in hun hele carrière niet hebben gehad. De oude vete tussen de supporters werd deze dag in de vergeethoek verdrongen.

Er bleef gedurende de hele meeting een goede sfeer in de zaal. Dit was misschien te wijten aan het geval dat de wielergoden er prijs op stelden om in het bijzijn van mevr. Annie Monseré en de rouwende familieleden van de overleden kampioen unaniem besloten voor de eer te willen strijden en het beste van zichzelf te geven Vandaag geen circus maar een eerbetoon.

Ook Jempi's vriend Erik Leman werd speciaal in de hulde betrokken. Hij had onlangs, als nieuw drama binnen de schoot van de Flandriaploeg, achteraan de auto van Roger De Vlaeminck ingereden waarbij zijn vrouw mevr. Marie-Rose Pauwels het leven verloor.

Het festijn begon met de liefhebbers waarbij goede krachten als Tony Daelemans en Willy Vanmalderghem ervoor zorgden dat ze om beurten de bloemenruiker aan Annie Monseré konden aanbieden. Het landen omnium tussen België Italië, Frankrijk en Nederland bracht eveneens een aangename strijd. Roger De Vlaeminck wilde onmiddellijk zijn vroegere kameraad eren en zette zijn zinnen op het eerste klassement tijdens de puntenrit waarin hij na enkele verwoede inspanningen prachtig slaagde. Dan kwam den Eddy op de proppen maar de masse veerde op toen het pistetroetelkind Patrick Sercu uit het middelste gedeelte kwam en de 2° klassementsspurt voor zijn rekening nam. Daarna schoot Gimondi naar voren en de mensen begonnen te juichen wanneer meneer Eddy Merckx r zich mee bemoeide en zijn Italiaanse tegenstander terug haalde en dan ook nog op streep voorafging. Het duale Groskost - Gerard Koel werd beslecht in het voordeel van de Nederlander. Ook de Italiaan Zandego had geen verhaal tegen het grote geweld waarmee Patrick Sercu de Belgen naar de overwinning bracht. De bloemen van Merckx gingen naar Annie, deze van Sercu werden aan moeder Monseré overhandigd.

"Mag ik deze bloemen aanbieden" waren de woorden waarmee Ronny Vanmarcke spontaan de ruiker gaf, na zijn krachtnummer aan de zeer ingetogen Annie Monseré.

Er kwamen nog meer bloemen aanrukken, van Noel Vanclooster, Loevesijn, Dirk Baert, Bracke en nog vele winnaars die hun eer betoonden en de ruiker aanboden als pleister op de wonde.

Door enkele supporters werd een houtsnede met de Tijkop van Jempi (Wery Dobbelaere Eeklo) als blijvende herinnering aangeboden. Er werd tevens een appartement in de Hendrik Conciencestraat te Roeselare aangekocht op naam van Giovanni maar zijn moeder Annie levenslang het vruchtgebruik kreeg toegezegd Later werden nog tal van initiatieven aangekondigd om het leed van de getroffen sportman te verlichten, alleen bleef het lot voor Annie Monseré onverbiddelijk.

Zes jaar na het smartelijk overlijden van haar man Jean-Pierre, verloor ze, bijna op gelijkwaardige omstandigheden haar enig zevenjarig zontje Giovanni. Het noodlottig ongeval gebeurde aan het Sterrebos te Rumbeke. Giovanni speelde, net zoals zijn vader, veel buiten. Omgord met de regenboogtrui, gekregen van nonkel Freddy Maertens, koerde hij met enkele vriendjes rond het huizenblok. Een auto, bestuurd door een 20-jarige Roeselaarnaar daagde op en overreed de kleine wielrenner. Giovanni werd meters ver gecapituleerd en bleef roerloos liggen.

Men bracht hem in allerijl naar het Roeselaarse Maria Rustoord maar door de zware verwondingen vlogen ze hem met een heli naar het ziekenhuis St Jan te Brugge waar mama Annie en tante Marie-Claire de verschrikkelijke mare kregen dat voor hun klein troetelkind geen hulp meer kon geboden worden. Giovanni Monseré overleed er om 2.15u. Velen namen deel aan de laatste uitvaart waarna Giovanni werd bijgelegd in de familiale grafkelder naast Jean-Pierre en Achiel Monseré.

Drie generaties Monseré in enkele tijd van de aardboden verdwenen, doch zeker niet vergeten.

De herinnering aan Jempi heeft jarenlang in het geheugen van vele wielersfanaten een diepe, onvergetelijke indruk nagelaten. Vooral de Marina Renier (vriendin des huizes en ex-wielrenster) in samenwerking met wielersclub 'De Zonnestraal' uit Retie de jaarlijkse 'Trofee Jean-Pierre Monseré' in het leven riep. Een wielersfestijn dat nog steeds een heerlijk weerzien is van de vele wielersfans (en Jempi supporters) te weeg brengt.

Intussen een eendaagse wielerswedstrijd die jaarlijks in België wordt gehouden , vernoemd naar Jean-Pierre Monseré . Het maakt deel uit van de UCI Europe Tour in categorie 1.1.).

Blijvende herinneringen aan een wielerkampioen

De verering van de wielergod Jempi Monseré zal ons eeuwig bijblijven. Ook de stad Roeselare deed zijn steentje bij om de herinnering aan deze wielerkampioen levendig te houden. Vele wielersfans en vooral de familie Monseré die thuis een prachtig aandenken maakten.

Er werden tentoonstellingen gehouden, schilderijen en beeldhouwwerken gemaakt, een prachtig standbeeld aan de ingang van het Stedelijk wielermuseum 'Koers' waar een permanente tentoonstelling gehouden met alle blijvende gebeurtenissen van het jonge leven van Jempi.

Boeken, films, anekdoten en andere aandenkens werd overal in de media verspreid.

Nooit meer weg te denken uit het geheugen van ieders sportman.

Tijdelijke tentoonstelling

In de bekende Roeselaars Paterskerkje (uit 1886) in de Delaerestraat, dat ontwaard werd en lange tijd leeg stond werd door de vzw Rauwkost ingehuurd als kunstenfabriek en een netwerk voor jonge creatieve geesten. Bij de renovatiewerken aan het Wielermuseum Koers werd deze wielersport tijdelijk overgebracht naar het Paterskerkje met als titel 'koers is Religie'. Het werd een echte aanrader.

Onderweg kom je de 14 staties van de kruisweg tegen waarbij de renners de plaats innemen van Jezus. Daarnaast kun je diverse wielergewaden, overwinningsskelken, fietsen van enkele wielergoden en het Croix de Fer bewonderen.

Vooraf dit laatste is indrukwekkend en is samengesteld uit fietsen achtergelaten aan diverse Vlaamse treinstations. Er was dan ook de kijk in het verleden van hun te vroeg gestorven wielersheld Jempi.

Wielermuseum Koers

Roeselare, die de bakermat van de Flandriens werd genoemd kreeg in 2018 (officieel op 27 maart 1998) een uniek en volwaardig wielermuseum in het vroegere brandweersarsenaal op het Polenplein, met als baseline 'Museum van de Wielersport' en is gewijd aan de geschiedenis van het wielrennen en de fiets.

Natuurlijk moest daar een permanent een afdeling over leven en leed van hun plaatselijk wielersfenomeen Jempi Monseré geïntegreerd worden. Het werd een uitzonderlijke geschiedenis van onze, veel te vroeg overleden wereldkampioen. Schenkingen van familieleden, van vrienden en supporters maken er een blijvend aandenken van.

Standbeeld Jempi Monseré

8 september is een speciale dag voor de familie Monseré. Op die dag werd Jean-Pierre geboren. Precies op zijn geboortedag en tien dagen voor de start van het WK in Vlaanderen werd in Roeselare een standbeeld voor Jean-Pierre Monseré onthuld in het bijzijn van meter, zus Marie-Claire, de familie Monseré en talrijke genodigden waaronder Burgemeester Kris Declercq, Schepenen van sport José Debels, Freddy Maertens.

Het manshoge standbeeld met koersfiets kreeg niet toevallig een eeuwige plek aan de voorgevel van KOERS, het Museum van de Wielersport.

Het bronzen standbeeld toont een lachende wereldkampioen, nonchalant leunend tegen zijn fiets. Voor de familie reflecteert het beeld hoe Jempi echt was. Een bescheiden, bereikbare volksjongen met een enorme liefde voor de fiets. "Jempi zal nooit vergeten worden", zegt sportschepen José Debels "De Jempi-wand in het wielermuseum is veruit de drukstbezochte gang in KOERS. Zonder Jempi hadden we misschien geen wielermuseum.

Jempi, Roeselaarse reus

De stad Roeselare heeft een traditie van reuzen dus kwam er een reus bij die Jempi Monseré vereeuwigt. De kolos van 3,17 m is boven de doopvont gehouden door meter Marie-Claire en peter Freddy Maertens. De hergeboorte werd door de burgervader in het bevolking register waarna een groot volksfeest losbarstte. Dankzij de inzet van reuzenvereniging Reusselaere en met hulp van het VTI, SASK, schilder Filp Cardoen, stikster Sofie Wydooghe kreeg de reus vorm.

Palmares Jempi Monseré

Van links naar rechts (datum, gemeente, uitslag)

1962 Onderbeginnelingen

14/7	Ledegem	0	16/7	Diksmuide	10	22/7	Lendeledede	0
5/8	Lendeledede	7	18/8	Lendeledede	3	9/9	Rollegem	3
16/9	Aarsele	12	23/9	Houthulst	12	26/9	Lichtervelde	7
30/9	Kachtem	1	7/10	Kanegem	13	14/10	St Elooïs Winkel	15

1963 Onderbeginnelingen

15/4	Houthulst	3	21/4	Veldegem	7	28/4	Ruddervoorde	7
1/5	Kortemark	0	5/5	Zerkegem	3	12/5	Staden	7
19/5	St Joris	4	23/9	St Joris	2	26/5	Kanegem	5
8/6	Oostnieuwkerke	2	9/6	Assebroek	2	15/6	Bredene	3
23/6	Rollegem	3	26/6	Staden	2	30/6	Hertsberge	0
6/7	Oostnieuwkerke	2	7/7	Ruddervoorde	1	11/7	Ruddervoorde	3
14/7	Ingelmunster	3	3/7	Lendeledede	7	4/7	Lendeledede	1
10/8	Ingelmunster	5	13/8	Klerken	5	17/8	Lendeledede	2
18/8	Anzegem	3	24/8	Zonnebeke	7	29/8	Hertsberge	3
1/9	Ruislede	7	4/9	Staden	3	7/9	Rollegem	1
8/9	Rollegem	2	14/9	Komen	3	15/9	Komen	1
18/9	Houthulst	2	21/9	Kachtem	7	25/9	Lichtervelde	6
28/9	Kachtem	4	29/9	Houtem	2	5/10	Bellegem	2
6/10	Kanegem	6						

1964 Onderbeginnelingen

15/3	Kruiskerke	1	22/3	Meulebeke	1	30/3	Hertsberge	0
4/4	Zedelgem	1	5/4	Aarsele	4	11/4	Veldegem	1
??/4	Ruddervoorde	3	??/4	Aartrijke	2	1/8	BK Gullegem	1
3/5	Oostkamp	1	7/5	Aarsele	1	9/5	Torhout	1
17/5	Koekelare	1	19/5	Torhout	1	23/5	Bredene	1
30/5	Torhout	1	6/6	Oostnieuwkerke	1	7/6	Gullegem	6
14/6	Ingelmunster	1	21/6	Torhout	2	24/6	Staden	2
30/6	Hertsberge	0	6/7	Oostnieuwkerke	2	7/7	Ruddervoorde	1
11/7	Ruddervoorde	3	14/7	Ingelmunster	5	3/8	Lendeledede	8
4/8	Lendeledede	1	10/8	Ingelmunster	8	13/8	Klerken	8
17/8	Lendeledede	2	18/8	Anzegem	3	24/8	Zonnebeke	7
29/8	Hertsberge	3	1/9	Ruislede	7	4/9	Staden	3
7/9	Gullegem	1	18/9	Rollegem	2	14/9	Komen	3
15/9	Komen	1	18/9	Houthulst	2	21/9	Kachtem	7
25/9	Lichtervelde	9	26/9	Kachtem	4	29/9	Houtem	2
5/10	Bellegem	2	6/10	Kanegem	6			

1964 Onderbeginnelingen

15/3	Kruiskerke	1	22/3	Meulebeke	1	30/3	Hertsberge	0
4/4	Zedelgem	1	5/4	Aarsele	4	11/4	Veldegem	1
??/4	Ruddervoorde	3	??/4	Aartrijke	2	1/5	BK Gullegem	1
3/5	Oostkamp	1	9/5	Torhout	1	17/5	Koekelare	1
19/5	Torhout	1	23/5	Bredene	1	30/5	Torhout	1
6/6	Oostnieuwkerke	1	7/6	Gullegem	6	14/6	Ingelmunster	1
21/6	Torhout	2	24/6	Staden	2	28/6	Ingelmunster	1
4/7	Torhout	1	5/7	Zedelgem	1	12/7	Hertsberge	1
19/7	Roeselare	1	21/7	BK Oprimbe	1	25/7	Ruddervoorde	1
1/8	Torhout	1	2/8	Torhout	1	6/8	Moeskroen	12
15/8	Izegem	2	18/8	Torhout	1	19/8	Torhout 1°reeks	1
19/8	Torhout tijdrit	2	19/8	Torhout Finale	0			

1964 Nieuweligen

23/8	Langemark	2	29/8	Roeselare	1	4/9	St Michiels	2
4/9	Mechelare	19	20/9	Hulste	1	27/9	Werken	3
5/10	Emelgem	10	10/10	Zwevezele	3			

1965 Juniores

1/3	CK Moerkerke	1	7/3	Kuurne	4	14/3	Ichtegem	2
21/3	Zwevezele	0	27/3	Harelbeke	1	28/3	Brugge	2
23/4	Roeselare	3	11/4	Ardooi	1	15/4	Wasmuel	0
18/4	Eernegem	3	25/4	Veldegem	3	29/4	Wetteren	7
8/5	Kachtem	7	16/5	Hooglede	2	22/5	Roeselare	0
23/5	Meulebeke	2	28/5	Roeselare	1	5/6	Oostende-Tielt	1
8/6	PK Roeselare	21	13/6	Koolskamp	2	20/6	Zillebeke	16
23/6	Lochristi	7	25/6	Assebroek	3	1/7	Kortemark	1
10/7	Grimde	3	18/7	BK Herentals	51	19/7	Koersel	8
21/7	Viaene	5	24/7	Koekelare	3	25/7	Hamme	2
27/7	Bornem-Ranst	1	31/7	St Gen. Rode	0	4/8	Zwevegum	3
8/8	Emblem	7	10/	Bottelare	1	19/8	Boom	4
22/8	Beernem	1	24/8	Eeklo	1	28/8	Roeselare	2
2/9	Bikschote	2	3/9	Beernem Crit	1	6/9	Meuleb. Marialoop	1
8/9	Izegem	1	9/9	Izegem	1	14/9	Semmerzake	1
19/9	Oekene	1	22/9	Houthulst	1	259	Kachtem	1
28/9	Deerlijk	2						

1966 Juniores

20/2	Oefen Assebroek	1	27/2	CK Oedelgem	1	6/3	Kuurne	1
13/3	Dwars door Houtland		20/3	Gent-Knokke	1	26/3	Harelbeke	3
	Ichtegem	1	27/3	Brugge	1	2/4	GP Bank Roeselare	1
5/4	Deerlijk	4	6/4	Wasmuel	1	9/4	R v VI Merelbeke	1
10/4	Eernegem	2	13/4	Beervelde	6	17/4	Deinze	1
21/4	Engien	0	23/4	Menen	1	30/4	Stasegem	1
2/5	Langemark	1	5/5 B	Bellegem	1	8/5	Menen	1
10/5	Olsene	2	14/5	Wervik	1	20/5	Roeselare	1
22/5	Meulebeke	1	26/5	Bredene	6	28/5	Harelbeke	1
31/5	KW Oostrozebeke	8	4/6	Wevelgem	2	8/6	Stene-Oostende	0
9/6	Heist aan Zee	2	13/6	Dadizele	1	14/6	Zerkegem	4
19/6	Zillebeke	0	22/6	Zomergem	1	25/6	Mettet	1
27/6	Gent-Menen	3	3/7	Heule	2	7/7	Tielrode	2
10/7	Roeselare	1	14/7	Ruddervoorde	1	17/7	Kontich	0
18/7	St M- Oudenhove	0	20/7	Zedelgem	1	21/7	Rotselaar	0
24/7	BK Mettet	2	28/7	Reningelst	1	31/7	Reet	2
1/8	Hamme	14	6/8	Schriek	7	7/8	Eke	1
8/8	Rumbeke	1	10/8	Merelbeke	7	14/8	Zoutleeuw	1
15/8	Langdorp	1	18/8	Ghlin	0	21/8	HLN Haasrode	0
23/8	Langemark	0	25/8	Handzame	1	27/8	Pittem	1
29/8	Roeselare	1	1/9	Bikschote	1	3/9	Roeselare	1
4/9	Roeselare	1	6/9 ²	Staden	1			

Piste

11/6 BK Olym. Achtervolging Rocourt 1

1966 Liefhebbers

11/9	Poelkapelle	6	1/9	Gits	0	14/9	De Pinte	10
18/9	Passendale	1	22/9	Eernegem	3	2/9	Beernem	1
24/9	Roeselare	1	29/9	Tielt	1	1/10	St Gillis Waas	1
3/10	Wiers	9	6/10	Ichtegem	0			

1967 Liefhebbers

26/2	Oedelgem	0	26/3	Eernegem	0	27/3	Zwevezele	0
1/4	Vladslo	0	2/4	Houtem-Komen	2	6/4	St Michiels	11

9/4	Oordegem	5	12/4	Deerlijk	4	13/4	Wasmuel	0
16/4	Elf Steden Ronde		19/4	Halle	2	20/4	Ghlin	4
	Brugge	1	23/4	Deerlijk	6	25/4	Mariakerke	0
29/4	Stasegem	1	1/5	Ninove	1	5/5	Roeselare	0
6/5	Ieper	1	8/5	St Kruis	1	6/5	Hooglede	0
13/5	Muizen	0	14/5	Vlamertinge	2	16/5	Roeselare	1
18/5	Tielt	1	22/5	Lovendegem	2	28/5	Torhout	12
1/6	Zerkegem	5	3/6	Zwevezele	1	4/6	R v VI Denderleeuw	4
12/6	Kokzijde	12	14/6	Ursel	0			

Ronde van Limburg (17/6 tot 19/6)

1° Rit	Hasselt-Rosmeer	1	1°	Rit tijdrif Rosmeer	3	2° Rit	Rosmeer-Peer	30
2° Rit	ploeg tijdrif Peer	3	3° rit	Peer-Hasselt	1	19/6	Eindstand	18
22/6	Erembodegem	0	25/6	Ster Aartselaar	0	27/6	Staden	1
29/6	Jonkershove	7	1/7	Merelbeke	23	3/7	Vichte	5
8/7	Roeselare	0	11/7	Beitem	0	13/7	Wijtschate	8
16/7	Roeselare	1	17/7	Oekene	0	20/7	Klemskerke	0
22/7	Stene-Oostende	1	23/7	Reningelst	0	25/7	Flobecq	2
27/7	Boezinge	0	28/7	Boezinge	2	30/7	Stasegem	0
31/7	Deerlijk	0	1/8	Ledegem	0	2/8	Veurne	0
6/8	BK Nieuwerkerken	2	8/8	Merelbeke	7	10/8	Roeselare-Ieper	7
13/8	Zillebeke	4	15/8	Beselare	1	18/8	Melle	1
20/8	Denderhoutem	1						

Ronde van Namen (23/8 tot 27/8)

1° rit	Namen-Floreffe	53	2° rit	Floreffe-Couvin	20	3° rit	Tijdrif Couvin	22
4° rit	Couvin-Andenne	5	5° rit	Andenne-Meux	2		Eindstand	11
2/9	WK Heerlen	10	5/9	Hulste	3	10/9	GP Esperanza	0
13/9	De Pinte	0	16/9	Eernegem	1		Carcassonne	0
17/9	Eeklo	6	19/9	Nieuwerkerken	0	21/9	Eernegem	4
23/9	Roeselare	1	25/9	Lichtervelde	1	26/7	Moorslede	1
29/9	Tielt (Exaequo)	1	15/10	Mexico City	4	22/10	Pré-Olymp. Wegrit	1
27/10	Pré Olyp wegrif	8						

Piste

11/6	KB Olympische Achtervolgung	Rocourt	2
1/11	20km ploegkoers Gent met Rudi Serruys		1

1968 Liefhebbers

3/3	Gent-Staden	0	10/3	Gent-Knokke	0	17/3	Elsteden ronde Brugge	1
21/3	Strijpen	13	24/3	Impe	0	30/3	Heusden	4
4/4	Genk	1	6/4	Lendeledede	14	7/4	Meulebeke	9
11/4	Deerlijk	3	12/4	Wasmuel	3	13/4	Sibbe (NI)	1
14/4	Eernegem	1	15/4	Zwevezele	0	16/4	Gent-Wevelgem	11
20/4	Roeselare	13	24/4	BK Mettet	2	25/4	St Michiels	1
27/4	Stasegem	1	1/5	Ninove	1	4/5	Outer	1
7/5	Hooglede	1	11/5	Baasrode	4	12/5	Menen	10
14/5	Tempeleuve	0	16/5	Raversijde	2	19/5	GP Peugeot Valentiney	1
23/5	Waalse Pijl	14	24/5	Roeselare	0	25/5	Nieuwerkerken	11
26/5	Torhout	0	27/5	Ieper	1	2/6	R v Vlaanderen	0
6/6	K Wvl Tielt	8						

Ronde van Limburg '7/6 tot 9/6)

1°rit	Hasselt-Overpelt	14	2° rit	Ploegtijdrif Overpelt	7	2° rit	tijdrif Overpelt- Mechelen	
3° rit	Mechelen aan Maas-Hasselt	0					aan Maas	61
12/6	Ursel	0	13/6	Kapelle o/d Bos	0	15/6	Bavegem	1
16/6	K v VI Gits	0	17/6	De Panne	0	18/6	Peruwelz	9
20/6	Zerkegem	8	23/4	Ster Aartselaar	3	25/6	Staden	1
28/6	Roeselare	0	29/6	Elverdinge	1	1/7	Beveren-Leie	1

3/7	Anzegem	0	7/7	Poelkapelle	0	8/7	Komen	7
9/7	Beitem Rumbek	0	11/7	St Niklaas	0	13/7	Zottegem	9
14/7	Tremelo	9	22/7	Gentleman Zedelgem	2	23/7	Bornem	6
24/7	Westrozebeke	1	25/7	Mechelen	19	28/7	Jesseren	3
30/7	Ledegem	0	31/7	Veurne	2	4/8	KB Mettet	2
17/8	Overmere	8	18/8	Bierselt-Awans	0	20/8	Gent-Wervik	25
24/8	Oordegem	2	25/8	BAB Ploeg St Andries	4	25/8	BAB St Andries	1
27/8	Roeselare	1	29/8	Roeselare	2	31/8	Gavere	0
7/9	St Gillis	3	9/9	De Pinte	1	10/9	Gits	10
11/9	De Pinte	11	14/9	Heist a Zee	1	15/9	Oosteeklo	6
19/9	Eernegem	0	20/9	Beernem	1	22/9	BK Mil Moorslede	1
23/10	OI Mexico	6						

Piste

1/6	BK olym achtervolging Rocourt	1	29/7	Rocourt Olym Achtervolging	1
11/11	Gent Ploegenomnium België- Frankrijk	1			
18/11 tot 24/11	Ploegzesdaagse (Rudi Serruys) Gent		3		

1969 Liefhebbers

23/2	Club K Oedegem	1	1/3	Omloop Het Volk	1	2/3	Gent-Staden	7
8/3	Rollegem Kapelle	0	9/3	Gent-Knokke	1	16/3	Elfsteden Brugge	3
22/3	Harelbeke	2	23/3	Oordegem	6	27/3	Strijpen	1
30/3	Heusden	2	3/4	Wasmuel	3	5/4	Roeselare	1
6/4	Eernegem	1	7/4	Moorslede	0	9/4	Denderleeuw	1
12/4	Denderwindeke	2	16/4	Gent-Wevelgem	5	19/4	Stasegem	0
20/4	Ruddervoorde	1						

Ronde van België (27/4 tot 4/5)

1°rit	St Truiden-Arendonk	2	2°rit	Ploegen Arendonk	5	3°rit	Arendonk-Berlare	57
4°rit	Belare-Oostende	1	5°rit	Oostende-Alseberg	4	6°rit	St Genesius Rode-Teralfene	29
7°rit	Teralfene-Spa	25	8°rit	Tijdrit Verviers-Spa	21	8°rit	Spa-Hoegaarden	4
Eindstand	11							

8/5	Wondelgem	0	11/5	Oml VI. Gew Meerbeke	1	15/5	Budingem	2
-----	-----------	---	------	----------------------	---	------	----------	---

Olympia's Tour (16/5 tot 22/5)

1°rit	Amsterdam-Breda	2	2°rit	Breda-Badel	29	3°rit	Badel-Elslo	24
4°rit	Esloo-Geleen	1	5°rit	Geleen-Oploo	12	5°rit	Ploegentijdrit Oploo	1
6°rit	Oploo-Nijverdal	7	6°rit	Tijdrit Nijverdal	4	7°rit	Nijverdal-Amsterdam	26
Eindstand Olympia's Tour.	9							

25/5	Marke	1	27/5	Roeselare	1	29/5	Tielt	0
1/6	R v VI Denderleew	0	2/6	Ieper	1	5/6	Lotenhulle	4
7/6	St Andries	4	8/6	Kortrijk-St jan	1	9/6	Zerkegem	1
12/6	Oudenburg	0	14/6	Ard Pijl Verviers	0	16/6	Rekkem	1
17/6	Peruwelz	0	22/6	Ster Aartselaar	1	23/6	Staden	1
24/6	Staden	1	27/6	Roeselare	0	5/7	K Wvl Kortrijk	0
6/7	Poelkapelle	1	10/7	St Niklaas	1	12/7	Wafercée-Baulet	2
17/7	Wijtschate	0	20/7	Belsele	0	21/7	Hulshout	0
23/7	Bornem-Ranst	1	24/7	Mechelen	0	27/7	KB Nieuwerkerken	2
30/7	Vorst	0	31/7	Ledegem	1	1/8	Boezinge	4
3/8	Herentals	1	4/8	Rumbek	1	7/8	Roeselare-Ieper	7
8/8	Ninove	0	9/8	Derny's Zwevezele	1	9/8	Derny's Zwevezele	2
13/8	Lier	1	16/8	Beernem	3	17/8	Beert-Bellingen	2
24/8	WK Brno	2	27/8	Roeselare	2	30/8	Tienen	2
31/8	Aalst	2						

1969 Beroeprenners

4/9	Rummen	2	6/9	Koekelare	1	9/9	Izegem	3
11/9	K VI Koolskamp	3	13/9	Gentl Zedelgem	3	14/9	K Wvl Heule	0

16/9	Desselgem	8	18/9	Orchies (Fr)	0	19/9	Afval Beernem	2
19/9	Beernem	3	21/9	Isberques (Fr)	0	23/9	Vichte	0
25/9	Adenkerke	6	28/9	Parijs-Tours	25	1/10	Langemark	0
2/10	Lichtervelde	11	3/10	Varsenare	4	5/10	Formies (Fr)	6
6/10	Oostrozebeke	6	8/10	Coppa Agostini (It)	2	11/10	Ronde v Lombardije	1
14/10	Putte Kapelle	4	19/10	Gentl Jabbeke	2			

Piste

1/11	KB Omnium Gent	1	11/11	100km ploeg Gent	6
17/11	tot 23/11 Gentse zesdaagse met Roger Kindt				7

Veldrijden

16/11	Ardooië	0	20/10	Eeklo	14	25/10	Hooglede	0
-------	---------	---	-------	-------	----	-------	----------	---

1970 Beroeprenners

Ronde v Andaloesië 15/2 tot20/2

1°rit	Crit Malaga Peloton		1°rit	Malaga- Nerja	16	2°rit	Malaga- Cordoba	1
3°rit	Cordoba-Sevilla	6	4°rit	Sevilla-Cadiz	1	5°rit	Cadiz-Ronda	5
6°rit	Ronda-Malaga	11	Eindstand		24			

28/2	Omloop Het Volk	20	1/3	Kuurne- Brussel Kuurne	11	7/3	Omloop Grensstreek Ledegem	2
------	-----------------	----	-----	------------------------	----	-----	----------------------------	---

Parijs-Nice 8/3 tot10/3

Proloog	Ploeg Vincennes	6	1°rit	Dourdan-Joigny	90	2°rit	Joigny-Autum	0
15/3	Elfsteden Brugge	21	16/3	Retie	13	19/3	Milaan-San Remo	22
21/3	E3 Prijs Harelbeke	26	22/3	Dwars door België	0	25/3	Deerlijk	3
26/3	Bellegem	3	28/3	Gr Prijs Bank Roeselare	2	28/3	Gent-Wevelgem	8
5/4	Ronde v Vlaanderen	6						

Ronde van Belgë (6/4 tot 9/4)

Proloog	Tijdrit Spa	8	1°rita	Spa-Virton	60	1°ritb	Klimtijdrit Virton	75
2°rit	Virton-Jambes	14	3°rit	Jambes-Heist a Zee	0			
12/4	Parijs-Roubaix	10	15/4	Deerlijk	4	17/4	Luik-Bastenaken-Luik	0
19/4	De Waalse Pijl	8	23/4	Oostkamp	1	25/4	Amstel Gold Race	0
26/4	Chanteloup	0	28/4	Templeuve	0	2/5	Pamel-Roosdaal	0
3/5	Bavikhove	2						

Vierdaagse van Duinkerke (5/5 tot10/5)

Proloog/ploegtijdrit	1	1°rit	Duinkerke-Calbrai	26	2°rit	Cambrai-Saint Quetin	8	
3°rit	Saint Quentin-Valenciennes	18	4°rit	Valenciennes- Duinkerke	8			
5°rita	Saint Omer-Duinkerke	4	5° ritb	Tijdrit Duinkerke	54	Eindstand	33	
13/5	De Panne	7	14/5	Assebroek	0	16/5	Boezinge	1
17/5	Simpelveld	4	19/5	Ninove	1	21/5	Tervuren	2
23/5	Heist a zee	0	25/5	Ronse	4	26/5	Wakken	0
28/5	Westouter	0	31/5	Derny Vorst-Meulebeke	2	5/6	Aartrijke	0

Ronde v Zwitserland (10/6 tot 17/6)

Proloog	tijdrit Murten	66	1°rit	Murten-Liestal	8	2°rit	Liestal-Bazenheid	11
3°rit	Bazenheid-Arosa	63	4°rit	Arosa-Locarno	16	5°rit	Airolo-Meiringen	4
6°rit	Meiringen-Finhaut	16	7°rit	Finhaut-Bern	0			
21/6	BK Mettet	3	24/6	De Panne	0	25/6	St Andries	1
28/6	Torhout	2	30/6	Sin Le Noble	1	2/7	Heusden	2
5/7	Lede	0	7/7	Nederbrakel	0	8/7	Poperinge	1
12/7	Oostnieuwkerke	8	14/7	Bornem	1	16/7	Gistel	0
18/7	Herne-Kokejanne	0	20/7	Ingelmunster	3	21/7	Zedelgem	0

22/7	Chaam	8	23/7	De Panne	5	24/7	Oudenaarde-Eine	24
25/7	Rijmenam	8	28/7	Scheldeprijs Schoten	0	29/7	Ulvenhout	2
31/7	Drongen	1	2/8	Sint Lenaerts	2	4/5	St Denijs-Helkijn	4
6/8	Kortrijk	0	8/8	Merelbeke	0	9/8	Moorslede	0

Parijs-Luxemburg (10/8 tot 13/8)

1°rit	Sevran-St Armand Les Eaux	1	2°rita	St Armand les Eaux- Eigenbrakel	21			
2°ritb	Eigenbrakel-Maastricht	63°rit	Maastricht-Keulen	19	4°rit	Keulen-Luxemburg	0	
16/8	WK Leicester	1	17/8	Lokeren	11	18/8	Bilzen	4
18/8	Honselersdijk	8	19/8	Schaarbeek	2	20/8	Hyon	0
21/8	Sint Niklaas	11	22/8	Valkenswaard	8	24/8	Zingem	1
25/8	Eeklo	0	28/8	Roeselare	1	28/8	Tienen	3
29/8	Poperinge	20	30/8	St Pieters Leeuw	7	1/9	Schaal Sels Merksem	0
2/9	Overijse	0	5/9	Koekelare	1	8/9	Izegem	0
8/9	Berlaar	1	15/9	Desselgem	0	16/9	Retie	1
17/9	K VI Koolskamp	2	18/9	St Joost ten Node	5	20/9	Ronde van Lazio	0
24/9	Adinkerke	1	25/9	Afvalling Beernem	2	25/9	Crit Beernem	5
27/9	Parijs-Tours	0	30/9	Langmark	3	2/10	Crit Genbrugge	1
2/10	Finale Gentbrugge	8	4/10	Azencrit Longchamps	4	5/10	Langemark	5
5/10	Coppa Agustini	0	10/10	Ronde v Lombardije	0	17/10	ClubKamp Sijsele	2
25/10	Biot	3						

Piste

24/1	Gent Ploegomnium.(E & R De Vlaeminck)	2
30/3	Antwerpen Ploegomnium (P. Secu, R De Vlaeminck)	1
3/9	Milaan Ploegomnium(Merckx)	1
3/10	Gent Ploegomnium (P Sercu)	1
18/10	Gent KB Ploeg (P. Sercu)	1
31/10	Gent Dery GP Mann	0
2/11	Brussel Trofee wegrenners Brussel	9
6/11 tot 12/11	Zesdaagse Brussel met P Sercu	0
16/11 tot 22/11	Zesdaagse Gent met P Sercu	1
25/11	Ploeg met P Sercu Grenoble	1
28/11	Omnium Antwerpen	3

Veldrijden

17/1	ploeg Eeklo (Rolf Wolfshohl)	5	25/11	Overijse	0	31/1	Wervik	1
17/10	Hooglede	0	12/12	Ploeg Merelbeke (E. Devlaminck)	1			

1971 Beroepsrenners

Ronde v Andaloesië 14/2 tot 19/2

Proloog Malaga peloton	Malaga- Fuengirola	3	Trofeo Zumaquero	3				
1°rit Malaga-Cordoba	1	2°rit Cordoba- Sevilla	12	3°rit Sevilla- Jerez de la Frontera	1			
4°rit Jerez de la Frontiera-Ronda	6	5°rit Ronda-Malaga	9	Eindstand	1			
7/10	Kuurne-Brussel-Kuurne	10	13/3	Hulste	3	14/3	Elfsteden Brugge	9
15/3	Retie Dodelijk val							

Piste

15/1	Brussel Ploegomnium (Merckx, Bracke en R De Vlaeminck) - 20km eigen kracht	4
19/2 tot 25/2	Zesdaagse van Antwerpen (Julien Steven en Dieter Kemper)	2

Veldrijden

16/1	Eeklo (R en E De Vlaeminck)	1
------	-----------------------------	---

Als je naar de zon draait, dan valt de schaduw achter je

